

Het-Cedric van Schaik-complex

Cazimir Maximillian

Het Cedric van Schaik-complex

Sugar and Spice
De Opruimingsdienst

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk Sugar and Spice: september 2018
Eerste druk: De Opruimingsdienst: december 2022

Copyright © 2018/2022 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464658576

Inhoud:

Sugar and Spice - 7
De Opruimingsdienst - 437

Sugar and Spice

Naar Keeterzand.

Terwijl de moordende hitte de overkappingen van het station van 's-Hertogenbosch doet trillen, bereid ik me voor op de reis naar Noord-Holland.

Ik observeer een groepje mannen van middelbare leeftijd in overhemden. Aan de aktetassen te zien zullen dat ongetwijfeld wel zakenmannen zijn. Sommigen ervan vegen het zweet van het voorhoofd en de vochtige plekken doet het textiel tegen de ruggen plakken. De oude stoptrein naar Nijmegen komt met krassende en piepende geluiden tot stilstand op het spoor achter me en even later zie ik de trein naar Haarlem al in de verte aankomen. De gele locomotief rolt al zoemend en blazend het station binnen, met aan de haak twaalf blauwgele rijtuigen. Ik tel de wagons tot de trein tot stilstand komt en stap in rijtuig nummer 9. Daar plof ik vervolgens neer op een rode stoel en gooi mijn sporttas op de stoel tegenover. Het tafeltje ligt bezaaid met Metro en Spits krantjes.

Vanuit het raam kijk ik eventjes het stationsleven na. Het conducteursfluitje weerklinkt en even later komt de trein langzaam in beweging. Het station verdwijnt uit het zicht; ik kan de Sint Jan waarnemen aan de stadshorizon.

De trein versneld zijn pas, vanachter het raam snellen het landschap, de Martinus Nijhoffbrug en de dorpjes voorbij. De luchtspiegeling doet je vermoeden dat er daar verderop ergens een eindeloze meer huist.

Nou, daar gaan we dan. Naar mijn vader. Inmiddels heb ik hem al zes weken niet gezien en zolang de rechtszaak er nog niet is sta ik nog bij hem ingeschreven.

Ondertussen maak ik ook mijn intrede in de brugklas.

Brugklas.... Een brugpieper. En dat na wat ik allemaal de afgelopen vakantie heb ervaren? Je zou het niet geloven.

Er wordt gezegd dat de zomer van 2003 een record heeft gehaald met de zeer hoge temperaturen. Daar heb ik voornamelijk in 's-Hertogenbosch hardhandig gebruik van gemaakt. De eerste week na de scheiding was pijnlijk. In een klap was het hele gezinsplaatje aan duigen geslagen; en dan de vraag van hoe ik het in de toekomst zou overleven om tussen een muur van twee afgunstige mensen te leven die jou eerder samen hadden grootgebracht. Uiteengerukt, door midden gescheurd, kapot, gebroken... Noord en Zuid-Korea, Oost en West-Duitsland, Engeland en Ierland... en dat voor altijd. Nou zal ik lang de eerste niet zijn en ik vraag me ook altijd af hoe anderen het uithouden met gescheiden ouders? Maar ach, het schijnt, achteraf gezien, wel mee te vallen...

Daarvoor was de zomervakantie gewoon te tof geweest. Jammer dat ik dat nu moet vervangen voor zo'n achterlijk saai gat als Keeterzand.

Op Amsterdam Centraal stap ik over. Het krassende geluid van de treinwielen tegen de rails, de omroep, de doordringende trillende hitte die de gerangeerde treinen in de verte laat kronkelen. Ik eet bij de Burger King en even later pak ik de trein met Den Helder als eindbestemming.

De bus rijdt langs de duinen. Het is nog zo'n oude rammelbak uit de jaren zestig met die rode banken. Waarschijnlijk wordt deze nog wel eens op een dag vervangen door een nieuw model. Het dakluik staat open. Nog drie haltes en ik ben in Keeterzand. Een dorpje in de Noordkop, 5 kilometer van de duinen af. Door het dorp loopt een grote provinciale weg waar de bus mij afzet. Naast de weg bevinden zich hele stukken boerenland met de zoemende landbouwmachines als achtergrondgeluiden. Aan de andere kant bevindt zich het winkelcentrum, waar het volk met boodschappenkarretjes af en

aan van de winkel naar hun auto's lopen. Verder bestaat het dorp uit enkele wijkjes die je wel in elk Nederlands dorp tegenkomt; een kerk... en dat was het zo'n beetje.

Ik loop verder naar een laan.

Sommige bewoners zitten in de tuin maar je kan haast een speld horen vallen, als het niet de zingende vogels zijn. Met mijn spullen in de hutkoffer loop ik door de straat...

Daarginds zie ik ene Bertus fietsen; een dikke jongen met een bril, vaak openstaande mond, en warrig blond haar. Hij wordt beschouwd als dorpsgek, maar ergens denk ik daar anders over. Hij staat bij iedereen, luistert mee, praat mee en kijkt overal naar. Ik vind dat wel iets hebben. Ik groet hem wanneer hij voorbij rijdt maar hij zegt niks terug. Hij kijkt me aan alsof ik een vreemdeling ben... Wanneer ik afsla kom ik aan in de straat van mijn vaders huis. Mijn vader woont net aan de rand, dat uitkijkt over een uitgestrekt boerenlandschap; waar momenteel de tractors op het land sukkelen en vele sproeiers ervoor zorgen dat de oogst blijft leven. Aan de linkerkant tegenover staat de garage alias tankservice van Rinus. Volgens een A4tje op de deur is de toko morgen weer open. Hij zal wel in Duitsland zitten bij zijn vriendin. In de tuin van mijn vader staat een caravan, deze is van oom Piet. Ik bereid me voor. Hoe zou mijn vader reageren op het feit dat ik hem zes weken links heb laten liggen? Ik vrees dat het niet uitnodigend is.

Nee, toch niet. Mijn vader omhelst me, is erg blij om mij te zien en stinkt niet naar de drank. Een geruststelling voor mij. Ik voel me ondertussen wel erg schuldig dat ik hem al die tijd links had laten liggen. Nee nee, het ligt niet aan hem, het ligt echt niet aan hem! Heus waar! Het ligt aan het feit dat ik in 's-Hertogenbosch veel meer dingen in handbereik heb dan in Keeterzand... Het ligt... oké, aan het feit dat mijn moeder ietsje

makkelijker is en mijn vader ietsje strenger... Maar ik wijs mijn vader echt niet af hoor... Heus niet waar.

Mijn vader heeft een baard, lang haar en lonkt nog altijd naar de hippietijd. Opmerkelijk zijn ook zijn kleren; in de zomer vaak bestaand uit een Hawaiihemd, kakibroek en slippers... Een echte hippie nog... alleen blowt hij al twintig jaar niet meer. We praten wat bij in de voortuin en op den duur komt er bezoek; mijn vaders oude schoolvriend Okke komt langs; een dikke man, met glimmend grijs haar... Even later komt ook ene Leo aangefietst. Hij draagt een kapiteinspet en heeft een grote witte baard. Leo woont tevens ook op een jacht, in de haven van de gemeente. En daar heb je Dries ook nog. Een blonde langharige dertiger die altijd zijn gitaar bij zich heeft. Als er even geen discussiestof is dan speelt hij in het gezelschap liedjes op de gitaar. Oom Piet echter schijnt in Luxemburg te zitten en deze week terugkomen. Een krat pils wordt aangebroken terwijl ik de boel met een cola observeer. Wanneer Leo, Okke en Dries weg zijn bakken we hamburgers en na het eten ga ik naar mijn kamer om muziek te luisteren. Wat kan ik eens opzetten? Ik heb wel weer zin in metal. Vaak luister ik tien verschillende CD's door elkaar. Welnu The Fragile van Nine Inch Nails, Issues van Korn, United by Fate van Rival Schools... al is dat laatste geen metal.

Die avond kijk ik samen met mijn vader Grosse Pointe Blank op tv. Een geweldige film met John Cusack. Regelmatig krijg ik buikpijn van het lachen omdat de boel zo over de top en fout is. Dat kan ik wel even gebruiken. Om over de prachtige actiescenes maar te zwijgen.

En daarna verkas ik me naar mijn kamer.

De schemering loopt bijna tegen zijn eind en ik word er sentimenteel van. Vanochtend was het even een beetje tandhakken wat betreft mijn vader, maar alsnog is dit toch weer

een fantastische dag. Lekker ontbeten met mijn moeder in de tuin met een nog wel best wel emotionele afscheid, fijne terugreis en toch nog wel een mooi dagje kunnen maken. Uit mijn sporttas haal ik mijn digitale camera te voorschijn om de afgelopen zomervakantie rustig her te beleven.

Ik scroll langs de filmpjes.... Vele Jackass stunts. Ik kijk er ook nu pas van op dat ik wel gigantisch veel seksfilmpjes heb gemaakt. Ik denk dat het me nooit zal lukken om die te gaan verwijderen.

10/08/2003, 14:32

De lens zoomt in op de halpipe... Ik introduceer mijn vrienden.... Kees, Cor, Geert, Roos, Dintke en Fleur en Deniz. Ze lachen, steken hun middelvinger op, zingen schunnige liedjes...

Daar komt Arjan (Mijn neef) met een winkelwagentje... Kees die erin springt... Dat ie zijn rug niet breekt... Karretje flikkert meteen om. Al schaterlachend rolt Kees over de grond.

'Nou jongens... Dit is geen stijl hoor...' roep ik. Ik zoom in op Kees. Hij krabbelt overeind en trekt zijn broek naar beneden, om vervolgens met zijn piemel te flapperen. Het gegil van de meisjes. Later klimt hij op de half pipe. Arjan duwt het winkelwagentje naar het startblok en ik zoom in op Kees die hem omhoog trekt.

'Nou, zijn jullie er klaar voor?'

Nog voor we ja kunnen zeggen springt hij weer in het wagentje... Misschien komen de wieltes maar enkele seconden op de afdaling en vervolgens rolt Kees met het winkelwagentje en al van de helling af... Hoe hij terecht komt, ik wil het niet weten.

Zwart...

20/06/2003 09:32

Ik maak enkele opnames van het ontwakende Marktpllein; de Sint Janskathedraal die boven de huizen uitsteekt... Een shot van de dames... Dintke, Roos en Fleur... Degene die het volgende Jackass plan bedenken.

'...als jullie dan nu naakt de Hema binnenlopen en "Warme worst" roepen; dan worden jullie vanavond goed geneukt door ons...

Fleur begint uitdagende bewegingen met haar tong te maken.

'Worden jullie al een beetje geil?' kreunt Dintke...

Mijn lul begint in ieder geval te groeien. Ik film het portiek van de Hema. Winkeliers die in en uitlopen.

'Nou...' begint Roos... 'geef je camera maar, dan filmen wij het...'

Weinig duidelijke dingen te zien. Het logo van de Hema tolt eventjes voor de camera.

'We zien jullie binnen...'

De glazen klapdeur wordt opengedaan. Gebrabbel van het winkelend publiek is te horen; een muzakje; een vrouw in een jurk die haar mandje vult met iets van textiel of zoiets... en dan krijg ik de klapdeuren weer te zien. Daarachter bevind zich een enorm dot wit licht...

En daar komen we, met onze stijve lul in de hand.

'WARME WORST! WARME WO-HOORST!'

Dan tolt het beeld eventjes alle kanten op en hoor ik een meervoudig geschater... Gegil van de klanten... Het alarm dat afgaat. De "Warme worst"-leuzen. En vervolgens zie ik ons jongens rennen... De billen bloot, de winkel uit, de kleren meegrissend, over het Marktpllein.

20/06/2003 22:05

*We bevinden ons op het riet aan de kant van de Binnendieze...
Ik film hoe Kees wordt gepijpt door Dintke, terwijl Arjan zijn
lul in haar achterste probeert te steken. Ik richt mijn camera
naar beneden en film hoe Fleur mijn pik afzuigt. Ze kijkt in de
camera en legt de nadruk op haar tong, die langs mijn eikel
circuleert. Om me heen hoor ik allerlei gehijg. Ik richt mijn
camera op Geert. Hij zit beschamend in een hoekje toe te
kijken terwijl hij wat aan zijn kleine piemel friemelt...*

'Ik kom...'

*Stralen zaad versieren het gezicht van Fleur... Het hangt in
haar haar...*

Zwart

Een bankoverval in Keeterzand.

Ochtend... And All That Could Have Been; een Live-CD van Nine Inch Nails staat op een hoog volume terwijl ik mezelf onderhoud voor de spiegel. Tandenspoetsen, met gel een kuif in mijn haar trekken, me aankleden... mijn baggy broek op half elf laten hangen.

Ondertussen praktiseer ik wat ik vandaag ga doen. Mijn vader belt met mijn moeder... Is het een goed gesprek? Een slecht gesprek? Ik probeer de emoties uit mijn vaders toon te halen maar weet niet wat ik er van moet zeggen. Ik begrijp dat er zaken worden besproken.... Iets met de notaris. Spullen... Dat er weer een uitstel is in de rechtszaak.

Mijn vader raakt geïrriteerd.

'Wat een gedoe zeg! Jezus Christus... Ja... Ik weet het ook niet hoor... Ze lopen de kantjes ervan af.'

Ik drink koffie en bak eieren. Wacht eens even? De basisscholen zijn toch al begonnen?

Alsof er een koning per koets arriveert.

Mijn naam wordt aan alle kanten geroepen en ik word de lucht in gehesen als een beroemde muzikant tijdens een festivaloptreden.

'Jaaa! Cedric heeft nog een gat in mijn kop geslagen...' roept er eentje alsof hij nog fier is met een handtekening van een beroemdheid. Ik moet het niet laten merken maar spijt en schaamte borrelen, juist bij deze, omhoog. Hoe kan je mij nou om datgene geweldig vinden?

Op het speelveld wordt er gevoetbald. Ik trek mijn T-shirt uit en in mijn blote bast sluit ik me aan op het schoolplein. Ik hoor er weer helemaal bij... zoals vroeger. Overduidelijk is niemand mij vergeten op deze school en vraag ik me af hoe ik, na al

mijn fratsen en de reputatie die ik heb achtergelaten, toch nog als een ware held wordt beschouwd. Mijn agressie... mijn losse handjes... Heel waarschijnlijk komt dat gewoon omdat ik de macht heb gekregen en dat ze bang van me zijn geworden... Maar is dat ook echt de bedoeling?

En dan voornamelijk die jongen die me geweldig vind, omdat ik hem, zagezegd, vroeger een gat in zijn kop heb geslagen.

Dat is toch eigenlijk helemaal niet cool?

Afijn. Ik word toegejuicht terwijl ik achter de bal aan ren... en zelfs, ondanks ik totaal niet kan voetballen, een doelpunt maak. Zoveel waardering, maar ook zo'n machtsgevoel. Alsof ik momenteel boven iedereen sta. Of het nou door mezelf komt of door het feit dat ik de hemel in geprezen wordt. Wat maakt het ook uit. Daar staan een paar leraressen in de verte mij aan te loeren... van een bepaald soort. Ik zwaai besmuikt naar ze en trap de aanrollende bal weg. Al die meisjes naar me kijken.

Meisjes waar ik totaal niet meer in geïnteresseerd ben. Wanneer de schoolbel gaat scandeer ik nog met mijn oude vrienden een paar koren, zoek ik mijn T-shirt weer op, nemen we op een luidruchtige manier afscheid en fiets ik weer weg.

Wanneer ik naar het winkelcentrum fiets hoor ik loeiende sirenes. Eenmaal de hoek om geslagen, zie ik dat het winkelcentrum blauw staat van de politieauto's.

Wat is er hier gaande?

Op dat moment komen er ME-busjes aanrijden en een gewapende patrouille stappen uit. Machinegeweren en pistolen als uitrusting. De passanten staan in zwermen op de stoep. Ook Bertus staat te kijken vanop zijn fiets.

De ME sluiten zich aan bij de rest van de politieagenten, achter de wagens, waarbij de sirene de straat een kleurengala geeft. Zo te zien was er al een vrijwilliger bezig met een dictafoon.

'Hier spreekt de politie nogmaals! Jullie actie heeft geen zin!
Geef jullie over...'

'Cedric!' hoor ik roepen. Het is mijn vader. Ik loop met mijn fiets in mijn handen naar hem toe.

Bij mijn vader staan Okke en Leo en Rinus. Hij heeft een korte baard, kaal hoofd met haar bij zijn slapen en een bril. Hij is terug van vakantie.

'Tsjonge jonge jonge!' zei Okke, 'dat je dit nog even mee mag maken hiero.'

'Tsja...' zei Leo, 'een gijzeling...'

Gijzeling.

'Ik ben zelf gegijzeld in 1980 in Soweto... Als je je overlevingsinstincten laat spreken dan ruiken ze dat aan je. Dan loopt het ook goed af... Dus ook dit zal wel allemaal meevallen.'

Leo staat bekend om zijn enorme archief aan avonturen die hij zowel op het water (vooral op het water,) en land had meegemaakt.

Hij wrijft aan zijn baard.

'Yo yo yo... wat is dit?'

Daar komt Dries ook nog even aangefietst, met de gitaar aan een band op zijn rug.

De overval was gelukkig met een sisser afgelopen. Een arrestatieteam drong binnen, traangas sijpelde via de ingang naar buiten. Dat de overvallers zich overgaven maakte het ook nog een stuk makkelijker, en zo werden ze afgevoerd. Een applaus van de omstanders erop volgt.

We zitten in de voortuin... Okke, Rinus, Dries en Leo...

Vanavond zou oom Piet terugkomen uit Luxemburg.

Dan komen mijn opa en oma langs... Nou, hoe meer ziel hoe meer vreugd. Het is weer fijn om mijn opa en oma te zien na al

die weken. Ze maken zich zorgen om me en het ziet ernaar uit dat de scheiding hun leven ook een klein beetje overhoop heeft gegoooid... Maargoed... Dit moment is te mooi om daar nog verder over na te denken. Ze zouden morgen naar Friesland gaan om kennissen op te zoeken en vragen of ik mee wil gaan. Maar uiteraard!

Die avond komt oom Piet aangereden met zijn Rode Citroënbus.

'Piet.... kom in mijn armen!' roep ik. En zo vlieg ik Piet om zijn nek.

Oom Piet vergeleek ik vroeger vaak met Leo. Ook hij heeft een witte baard, kort wit haar en een ouderdomsbuik aangezien hij al halverwege de vijftig is. Dezelfde leeftijd van mijn vader. Hij is aangetrouwd en inmiddels weer gescheiden. Mijn biologische oom heb ik nog nooit gezien.

Sinds zijn scheiding verblijft hij in de caravan bij ons.

Hij klust; tot Luxemburg aan toe. Hij neemt plaats op de tuinbank en inmiddels begint de lucht te verkleuren; alsof er aardbeienjam door de yoghurt is geroerd. De straatlantaarns floepen aan. Okke is inmiddels naar huis gegaan, maar Leo, Dries en Rinus zijn nog blijven hangen.

Dries tokkelt wat op zijn gitaar.

'Het is toch allemaal verdomme zo'n gedoe...' zegt Piet, terwijl hij een slokje uit zijn bierflesje neemt.

Hij verteld over enkele hoogtepuntjes in Luxemburg, maar het algehele onderwerp is geen hoogtepuntje: Hij heeft nog steeds niet genoeg geld binnengehaald en wel om het volgende: Hij wil een letter uit zijn achternaam verwijderen omdat hij er jarenlang last van draagt. Aangezien hij 'de Prater' heet van zijn achternaam. Piet de Prater.

En wat mij wel vaak opvalt en viel is dat hij in elke onderwerp

wel minstens een stuk of tien, vijftien voor en achternamen opnoemt waar zowel mijn vader als ik nooit van hebben gehoord. Met wie hij gewerkt heeft, bij wie hij gewerkt heeft, wat diegene heeft gezegd, wat diegene heeft gedaan... waarschijnlijk geheel onbewust, maar zijn achternaam wordt daarbij wel vaak als bevestiging gebruikt.
'Cedric, pak toch een biertje joh! Wat kan jou het schelen...'
zegt mijn vader.

Vervolgens zit ik nog met Piet na voor de caravan en komen de haantjesverhalen naar boven. Het gaat voornamelijk over meisjes, schunnige moppen; waarbij ik grappiger wil zijn dan Piet, dan weer over gevoel... en Piet blijft aandachtig luisteren, Ik amuseer me om het feit dat ik als dertienjarig snotjongen sterke verhalen kan neerleggen bij een man van middelbare leeftijd.

Het is inmiddels al donker geworden, maar de vogels zijn nog overal in de tuin te horen.

Piet is ook inmiddels gescheiden van tante Trijny.

Wat ik me herinner is dat Trijny vorige kerst tijdens de familiediner had afgezegd omdat Piet zou komen.

'Weet je wat het is? Ze heeft van die onmogelijke dromen en ik voldoe daar niet aan. Ik ben ook maar een klusjesman.'

En je weet denk ik wel hoe dat gaat: Als Piet er is dan zeggen die twee niks tegen elkaar, maar als hij er niet is dan is het een waardeloos vod, een "Prater", zijn achternaam zegt al genoeg en die dingen... en dat er nog veel betere kerels zijn dan zo'n slappe zak, met zijn ondergeschikte zwarte klusjes...

Ja, maar waarom heeft ze die nog steeds niet?

Op een gegeven moment geeft Piet aan te willen gaan slapen.

Eenmaal binnen draai ik de deur op slot en loop naar boven. Ik

Tante Anne.

Voorheen had ik altijd een hekel aan de laatste week van de vakantie. Een eindeloos en uitzichtloos schooljaar dat dan voor de deur staat... Maar nu heb ik er wel behoorlijk veel zin in. Afijn, na een overplaatsing van vorig jaar ben ik ook niet zo zenuwachtig meer...

Met mijn opa en oma rij ik over de Afsluitdijk. Nog steeds is het snik en snik heet. Bij Harlingen aan de snelweg stoppen we bij een Lidl om daar wat spullen voor onderweg te halen.

Wanneer we verder in Friesland zijn weet ik een mooi plekje aan te wijzen. Achter een rij bomen, aan een slootje, waar net een jacht aan een steiger meert. Het heeft een Friese vlag aan een stok en er wordt onder de aanwezigen Fries gearticuleerd. In de bosjes; waar ik ga pissen wemelt het van de schijt en de bruin bevlekte stukken pleepapier... met de zoemende zwermen gekleurde vliegen inbegrepen.

'Nou Cedric...' complimenteert mijn oma, 'je hebt een prachtige plek uitgekozen!'

We eten bolletjes met beleg, drinken sap en vervolgens zetten we de tocht door. Ik word zwaar geïnspireerd door de dingen die er in mijn gezichtsveld komen. Het platteland met zijn stolpen, molens, grasvelden... en het gevoel hebben dat je echt in Friesland bent in plaats van Nederland... De kleine oude dorpjes, dorpen met woonwijken, slootjes, riviertjes, vele openstaande bruggen. Ik kom ogen en gevoelens te kort. De uitgestrekte wegen. Ik moet denken aan vroeger, ik moest drie of vier zijn geweest. Toen waren de dingen die ik tijdens een rit spotte voor mij al kostbaar als we slechts in boodschappen gingen doen. Lantaarnpalen, wegen, bruggen, woonwijken. Dat geldt ook voor de vele ritjes in de Landrover van mijn vader... samen met mijn moeder. En hierbij moet ik snel mijn gedachtes

weer verzetten.

We rijden door beboste omgeving en komen vervolgens terecht in een piepklein dorpje dat Kuinre heet. Ik weet waar we naar toe gaan. Tante Anne... Ze is blind. We waren er vorig jaar ook geweest. Het was mijn eerste ontmoeting en ik vond het best wel eng, aangezien ze soms als een geest leek. Nu valt het wel mee. Ik weet nog hoe ze eruit ziet... We schudden elkaar de hand en ze denkt dat ik mijn oudere neef ben. Het is een klein vrouwtje, tegen de 90, en ondanks dat ze blind is is ze nog behoorlijk levenslustig. Als ik een vakantieverhaal van haar mag begrijpen.

Jawel, ze is, ondanks ze blind is, deze zomer op vakantie naar Spanje gegaan.

Om haar tuin bevindt zich een touw, die ze gebruikt als ze de hond uitlaat. De plek waar ze woont doet me erg denken aan de nieuwe woonplek van mijn moeder; laat staan dat het exact dezelfde straatnaam heeft. Een vijver, omringt met huizen, waarvan dit er één van is. In de verte spelen kinderen en worden de eenden gevoerd. Even verderop staat er een man foto's te maken.

De avond is al begonnen. Langs de Friese kust rijden we terug naar de Afsluitdijk.

Ook de resterende dagen van de vakantie waren zeker niet slecht. Het bleef nog steeds warm. Op een dag ben ik met wat oude schoolvrienden naar het strand gegaan, speelde ik computerspelletjes... Mijn vader had via Leo een forse duit poon kunnen scoren. De tafel werd buiten gezet. Piet, Rinus en Okke zorgen voor het rookvat, terwijl Leo met mijn vader het vis bereidt. Dries speelde liedjes op de gitaar.

'Maar dat was toen in 1974 zo, toen we in Buenos Aires aanmeerden...' zei Leo, 'de Vuile Oorlog was toen al net

begonnen... Troepen die over straat liepen... Argentinië was toen ook ingedeeld in militaire zones...'

'Ja,' zegt mijn vader, 'en dat zit nu in het koningshuis.'

'En Luxemburg... Ik zou daar zo willen verkassen.' zegt Piet.

'Prima sfeer, vriendelijke mensen en het werk ligt daar ook voor het oprapen.'

'Jahaa... Luxemburg...' zegt Okke.

'Inderdaad.' zegt mijn vader, 'wat was dat leuk hè Leo?'

'Jaaa... met het bootje? Was ook zeer goed te doen. Dat was in 1972... Ik weet het nog zo goed.'

'Toen ik me toch godverredomme dronken van de trap lazerde in dat kasteel...' lacht Okke.

'Jammer dat het niet meer belastingvrij is.' zegt Piet.

Vervolgens keer ik mijn aandacht naar Rinus.

'Rinus... wanneer komt Irma weer eens langs?'

'Volgende week...' zegt hij.

En een fijne avond dat het was. De krekels van het boerenland, de lichtpaarse vegen in de schemergloed, 'zakelijke' gesprekken met Piet voeren, proberen te zingen bij de melodietjes van Dries... Ik voelde me absoluut geen broekkie.

05/08/2003, 20:44

E Samba van Junior Jack op de achtergrond...

Ik richt op de rooster, gevuld met verschillende soorten vlees...

'Hey!' Cor pakt een worstje van de rooster en houdt hem bij zijn lul... 'Wil er iemand nog een warme worst!?''

Gelach, gestoei... Ik film de omgeving waar we de barbecue houden. Bij het chalet van mijn neef Arjan.... Robke die een flesje bier naar binnen werkt... Kees die een dikke joint in zijn bek heeft... en vervolgens Deniz die op mijn schoot gaat zitten...

*'BOMMETJE!' roept Robke.
Een luidruchtig gesis... Gegil... en vervolgens een knal.
Ik kan net een rookwolk op de straat filmen.
Schatergelach.*

15/07/2003, 14:17

*Een stenen trap.... Robke die daarboven klaarstaat met een
kinderfietsje.
'Oh gewoon gevonden hoor...' roept hij naar de camera. Hij
begint te trappen, springt ermee en probeert zo de leuning te
bereiken... Dat mislukt. Hij blijft er ook zo bewegingloos
opzitten terwijl hij ermee van de trap sodemietert.*

06/07/2003, 23:43

*Samen met Deniz zie ik mezelf terug op het schermpje...
'Film jij of film ik?' begin ik.
'Samen delen toch...'
Wat vage beelden van een lichaam en het plafond... Vervolgens
het licht smakkende geluid van Deniz wanneer ze mijn lul in
haar mond heeft.
'En nu... neuken?' kreun ik.
'Bef je me niet eerst even...'
Weer wat vage beelden en vervolgens is de kut van Deniz in
volle modus te zien... Bijna volgroeid, de beginnende groeiende
haartjes van haar afgeschoren schaamhaar. Weer wat vage
beelden... Mijn gezicht is in het beeld... Mijn tong die haar
gleuf begint te likken... Haar buik die een beetje inzakt... haar
gekreun. Mijn vingers die erin gaan.
'Niet slecht voor een jochie van 13...' giebelt ze.
Weer wat vage beelden en vervolgens de opnames van hoe mijn*

lul in haar op en neer gaat. Ik had altijd gedacht dat ik het formaat van Geert zou hebben, maar dat zou je hier absoluut niet zeggen. Het klotsende smakkende geluid.... Het gehijg van Deniz... Haar getinte huidskleur. Weer wat vage beelden... haar tieten zijn vol in zicht... Mijn hand die eraan voelt... Gehijg... Mijn eikel die in beeld komt, de hand van Deniz die op en neer gaat, terwijl mijn eikel tegen haar rechtertepel komt.... En de grote hoeveelheden zaad die erover heen plakken... terwijl andere stralen hun doel missen en ergens verderop terecht komen.

De tissues vangen mijn stralen zaad op.

Tijd voor muziek. Ik doe Dopes to Infinity van Monster Magnet in de speler.

Eerste schooldag.

Vanochtend hebben mijn vader en ik nog koffie gedronken bij mijn opa en oma. Daarna in de supermarkt een pot chocopasta kopen voor de dagelijkse lunchpakketten.

Wanneer ik thuis ben en me klaarmaak om over twee uur naar mijn nieuwe school te gaan, en mijn vader is even met Leo iets te regelen gaat de telefoon. Ik neem hem op... Dokter Motor... dat mijn opa met een gebroken heup in het ziekenhuis ligt. Dat kan niet! Dat is onmogelijk... Vanmorgen hebben we nog koffie gedronken daar.

Ik ijsbeer door de kamer en vloek binnensmonds. Ik denk natuurlijk als eerste aan het feit dat hij sowieso al oud is en misschien nog wel eens dood kan gaan.

Ik zie door het raam hoe Rinus net een klant tevreden maakt met een volgegoten tank. Hij steekt een hand op terwijl de auto wegrijdt en vervolgens keert hij naar zijn garage terug.

Mijn vader brengt me met zijn Landrover naar school. Hij reageerde vrij rustig op de voorval met mijn opa.

We rijden langs de duinen, een cassettebandje van Frank Zappa staat op en de man dicteert zijn scherpe leuzen door de speakers. Op dat moment zingt hij Fine Girl... Ik word altijd zo melig van dat nummer. 'Huuueeeellh..... yuueeeeah....'

Mijn school bevindt zich in Bergerbroek. Wel een teringeind van Keeterzand af. Hendrik Mol heet het. Vier vestigingen in Noord-Holland... en eentje dichterbij Keeterzand. Maarja, daar wilden ze me blijkbaar niet hebben. Afijn... Krijg de klere dan ook maar... Stakkers!

Ik zit in de aula van de Hendrik Mol. Mijn vader staat me nog bij en ik observeer de leerlingen die binnen lopen. Die met de

ouders moeten de brugklassers wel zijn.

Ik bekijk ze een voor een... Weinig meiden... veel jongens.

Wie zal mijn maatje worden? Met wie zal ik dronken de kroeg uitrollen? Welke meiden zullen er in mijn bed belanden... of met wie zal ik verkering krijgen?

Ja... Deniz.. Maar ik weet dat nog steeds niet. Ik weet ook nog steeds niks van die fucking rechtszaak... en dat ik dan weer opnieuw moet beginnen op een andere school. Fuck it zeg! Stuur me dan net zo goed niet naar school totdat die klote rechtszaak eens een keer begonnen is.

Nog steeds stromen er leerlingen de aula binnen.

Het aantal leerlingen van deze school valt echt behoorlijk mee.

Wel erg weinig voor een middelbare school. Ik zie sommige communiceren in gebarentaal, sommige lijken gehandicapt...

Ja, het is zo'n school... Nouja, laat het aan mij een taak zijn om van buitenbeentjes binnenbeentjes te maken.

Daar komt dan de directeur, genaamd Paul. De man waar ik, volgens de schoolgids, erg voor mag vrezen.

Het is een dikke man, met een Spaanse snor. Hij begint te spreken... introduceert ons nieuwe brugklassers. Zegt dat we ervoor gaan zorgen dat we allemaal een prachtig schooljaar tegemoet gaan. Mijn klas (B3) bestaat slechts uit zeven leerlingen; inclusief ik. Ik bekijk ze één voor één. Met wie heb ik te maken? Wat drijft ze? Houden ze ook wel van een geintje en die dingen? De mentor die we hebben is een nog vrij jonge vrouw.... 29 blijkt ze te zijn. Ze heet Linda Bol. Ze introduceert zichzelf en vervolgens zijn wij aan de beurt... Ik luister aandachtig...

'Ik ben Vincent... en ik ben twaalf jaar... (Twaalf? Geloof ik haast niet) Ik kom uit Broek op Langedijk. Ik heb een broertje genaamd Dirk... Hij is 10 jaar en mijn zus heet Barbara... zij is 16.'

Ik wil meteen zijn vriend worden. Hij lijkt me ook een grapjurk eerste klas. Hij is vrij dik, maar dat geeft niet... verder heeft hij een puntige neus en kort bruin haar.

Dan komt de volgende. Deze is een stuk terughoudender. Bril, blond krulletjeshaar, relatief gezet...

'Ik ben Jimi Vlam... Ik ben twaalf jaar en ik kom uit Kreekbeek Ik ben autistisch. Ik heb het syndroom van Asperger...'

Lijkt me ook echt totaal geen verkeerde jongen. Ik ga er naar streven dat wij wel met zijn zevenen de tent af kunnen breken als het ergens moet. De volgende... Deze komt wel heel intens over, haast overvloed door de zenuwen. Of ie mager of een normaal postuur is is niet duidelijk... Zijn kleren heeft hij overduidelijk van een kringloopwinkel... Hij heeft halflang krulhaar, gespleten tanden en bruine ogen.

'Ik ben Enrique Boulangé...' zegt hij alsof hij gelooft wil worden... 'Ik ben 13 jaar en ik kom uit Amsterdam, maar ik woon in Spanbroek' Hij noemt de straat en huisnummer op. '..met mijn moeder, broer en stiefvader... mijn echte vader is Frans.'

Mmmh Amsterdam... Interessant... En gelukkig ben ik niet de enige met gescheiden ouders. Het lijkt erop alsof Enrique een heel levensverhaal wil ophangen en uit wil leggen waarom zijn stiefvader zijn derde stiefvader is, maar Linda Bol verzoekt vriendelijk om dat te bewaren voor de kennismakingsmomenten die nog zullen volgen.

Ik kijk naar links... Daar zat een jongen die mij overduidelijk wel zag zitten. Waarschijnlijk had ik al een indruk achtergelaten dat hem bevestigde dat we nog wel eens beste vrienden kunnen worden. Heel mooi meegenomen. Een Chinese jongen is aan de beurt. Ondanks hij zijn hand onder zijn kin heeft komt hij nog wel spontaan over.

'Ik ben Li-Yan van der Molen, ik ben 12 jaar en ik kom uit

Hoorn. Ik heb een zus, een Chinese moeder en een Nederlandse vader...'

Iemand met gekruld haar en een kwijlerige kop.

'Ik heet Pere, maar je spelt het met 1 r.... Ik ben straks 13 jaar en kom uit Langemolen met mijn vader en mijn moeder en mijn broertje die twee jaar oud is. Ik hou van films en muziek.... en ja...'

Nou toen kwam ik. Nou blijkbaar trekt mijn verhaal steeds meer de aandacht van de jongen naast me... Ik zeg dat ik uit 's-Hertogenbosch kom, aangezien Enrique ook zegt dat hij uit Amsterdam komt. Klinkt ook veel stoerder dan dat saaie Keeterzand. Blijkbaar kom ik heel spontaan over. De jongen naast me is aan de beurt. Hij heet Danny Boerma, uit Anna Paulowna 12 jaar, woont met zijn moeder en zijn zus. Nou, in ieder geval drie klasgenoten met gescheiden ouders. De sfeer is meteen in orde, dit moet helemaal goed komen. We krijgen de boeken, dollen nog wat met elkaar en dan zie ik door het schoolraam dat mijn vader al het schoolplein op komt rijden met zijn Landrover.

Met Frank Zappa door de luidsprekers rijden we via boerenweggetjes, en later langs de duinen, naar Den Helder om daar mijn opa in het ziekenhuis te bezoeken. Daar aangekomen gaan we door de slagboom naar de parkeerplaats en vervolgens zitten we bij mijn opa aan het ziekenhuisbed. Zijn hele been in het verband. Lijkt de kans dat hij honderd wordt dan nu toch weer eens kleiner te zijn geworden? Thuis de boeken kaften... op den duur komt Piet aangereden met zijn busje, eten we buiten, kleppen we wat en daarna speel ik een schietspelletje op de computer. Piet en mijn vader zitten nog steeds op de tuinbank aan een blik bier... Het is nog licht, maar door de schemerige inval, dat de schaduwen steeds schuiner doet

trekken, is het al duidelijk dat het laat is.

Ja, fuck... dat betekend...

'Cedric, ga je slapen?' roept mijn vader door het openstaande raam.

Dat dus...

22/07/2003, 14:52

Oorlog... Ik moet straks te hulp schieten... Die gasten van Den Bommel moesten weer eens ruzie zoeken... Het zijn godverdomme net beren man... Arjan zijn chalet uitlopen met een ploertendoder en hij geeft me toch een paar halen waarbij er zo'n lul omvalt. Inmiddels ligt Cor al op de grond en is Kees het samen met een groep andere maten van de Klokkendreef aan het opnemen tegen een paar andere Bommelmongolen. De camera rolt even... Vage beelden... allemaal onduidelijk. Ik kreun... een smakkend geluid... Hier word ik op mijn smoel geslagen... Maar vervolgens... Flatsjjj, flatsjj.... Gevolgd door gekreun. De camera richt op Arjan; in actie met zijn ploertendoder... Dan weerklinken de sirenes... Die Den Bommelhomo's rennen alle kanten op.

Onbekenden die mij kennen.

Wanneer de bus komt zakt de moeder me wel in de schoenen en besef me dat ik me sterk moet houden. Al die grote jongens... en dan ook vooral die meiden. Zo rond de 15, 16...

Ik loop de bus in, laat de strippenkaart stempelen en probeer me cool te houden. Nu ben ik ineens niet dat stoere jongetje meer... Waarom nu ineens niet meer? Ik zou het niet weten.

'Zo, kijk eens wie we daar hebben!' hoor ik zo'n vent zeggen. Alle plekken zijn verdomme ook eens bezet... en iedereen is verdacht. Een klapstoeltje is vrij. Ik zit naast een jongen die ik ook meteen verdenk... Maar hij geeft gelukkig geen sjoege. Achterin de bus... Ja, de achterbanken zijn altijd de plek voor de stoerste jongetjes... en ja, die meiden ook...

'Ja, het is Cedric... Hey Cedric Homooooooooo...'

'Hoe is het met je moeder? Juf Stella...'

Rustig blijven.

'En wat een lelijke schoenen heb je aan. Heb je die gekocht van een zwerver?'

'Man, hou op!' roep ik maar.

'Hey, je moet je bek houden homo...'

'Ja! Kom dan jongen...'

'Jullie met zijn tienden zeker...'

En toch dacht ik dat ik bang was.

'Wacht maar... Straks pakken we je wel...'

Ik begin bang te worden en probeer een list te verzinnen om die groep te ontglippen. Zo'n blonde doos begint te giechelen en grappen over mijn moeder te maken. Ja, dat klopt ook: Mijn moeder is vroeger een tijdje invallerares geweest op de Cleaperschool in Keeterzand... en dan krijg je dit. En ja, blijkbaar niet alleen dat... Want ik ben het inmiddels wel al gewend om een naam te hebben om het een of het ander in dit

grafdorp. Nou, straks maar hopen dat in Callantsoog de overstap al klaarstaat.

We staan in een grote groep te wachten op de stoep bij de bushalte in het centrum van Callantsoog.

Waar is het toch gebleven? Waarom ben ik nu ineens 180 graden anders? Bang voor klappen? Bang voor pijn? Ik heb al genoeg pijn gevoelt bij de vele Jackass stunts... maar nu verkramp ik gewoon.

Een paar van die gozers, paar koppen groter kijken me indringend aan. Ze lijken de ene keer aardig te zijn...

'Waar heb je die schoenen gekocht?'

'Eehm, in een dumpstore in Den Bosch...'

'Den Bosch nog wel... Wat heb je daar te zoeken?'

'Daar woont mijn... moeder...'

...en de andere keer...

'Ooh, juf Stella. Die hoer...'

Ze bulderen van het lachen.

'Ja, echt een fokking hoer is dat joh...' zegt die blonde snol weer.

'Hou nou gewoon op...'

'Je moet je grote bek houden, anders beuken we je.'

Een van die pummels geeft mij een zetje, en gelukkig lopen ze weer weg, naar hun eigen soortgenoten.

Dan komt de bus eindelijk, bijna een uur te laat...

Mijn darmen lijken wel in de knoop te zitten en welja, onderweg komt die ene blonde snol, waarvan ik nog steeds de naam niet weet, me opzoeken. Irritante vragen stellen over mijn schoenen... maar ik weet wat ze in het beraam hebben.

Mij in elkaar willen rammen en die dingen als ik nu een weerwoord ga geven. Gelukkig stapt een groot percentage van de passagiers uit in Schagen... Alhoewel, die blonde snol, en

nog een ander achterlijk wijf blijft zitten en kijken binnensmonds giebelend naar me. Ik besluit maar om van het uitzicht te genieten. Die eikels zijn nu immers niet aanwezig. En gelukkig, waar ik in Bergerbroek er bij het station uit moet, stappen die tuthola's een halte eerder uit. Ik had eigenlijk ook wel kunnen vragen of ze even goed geneukt wilden worden... maar daar komen op de terugweg narigheden van. Als die op het terugweg al niet op de loer liggen...

Aangezien het woensdag is en we om één uur uit zijn, vraag ik me af of ik die hele brigade op de terugweg nog zal treffen. Het is verdomme niet te hopen. De hele dag ben ik zenuwachtig en ik weet dat op een een of andere manier te camoufleren voor mijn klasgenoten... Of lijkt dat maar zo? Samen met de drie andere brugklassen krijgen we een rondleiding door de school. De lokalen langs... Beeldende vorming, Duits, Engels, Biologie... en wat dies meer zei.

In de pauze maak ik veel lawaai met mijn klasgenoten; aankomen met gekke liedjes... voornamelijk gebaseerd op associaties uit mijn jeugd. Ik maak het “Warme worst” grapje... zonder dat iemand ook wat van het bestaan van het filmpje weet en op het schoolplein trek ik me er niks van aan dat ik een verloren beginnening ben... en zolang ik niks verkeerds doe, moet iedereen gewoon zijn bek dicht houden. Ik blijf observeren... Op het schoolplein zie ik de grote jongens roken voor de deur, een van de grote jongens houdt liefdevol een meisje vast, om zo af en toe een tongzoen uit te delen. De meisjes beppen onder elkaar... het gaat waarschijnlijk helemaal nergens over. Vast wel weer van die zoetsappige bloemetjes dingen. Achter het schoolgebouw bevindt zich een grasveld, met in het midden een grote boom, de muren van de lokalen

waarbij je naar binnen kan kijken, een tuinkas waar leerlingen bezig zijn met de planten. '...en hier wordt groen gegeven.' Naast de doorgang naar de achterkant is een plekje waar de leraren op plastic stoelen buiten zitten.

Wanneer we weer onder elkaar in de klas komen tijdens muziekles begin ik steeds meer inzicht te krijgen over mijn klasgenoten. Als ik bijvoorbeeld Enriques verhaal mag begrijpen heeft hij tien jaar in de hel gezeten, sinds zijn verhuizing uit Amsterdam twee jaar geleden.

Met lood in mijn schoenen loop ik naar het busstation, achter het treinstation. Op dat moment komt er net een gele stoptrein binnenrijden. Ik moet wachten voor de spoorbomen en even later rijdt de trein weg. Mijn hart bonkt sneller wanneer ik onder de opengaande bomen loop, richting de bushalte. Het is nog steeds behoorlijk warm. Ik kijk naar het vertrektijdbord boven het perron, dat aangeeft dat de volgende trein richting Nijmegen vertrekt. Ja, en als ik nu die trein zou pakken... richting Amsterdam of Utrecht... net hoe lui ik ben om uit te stappen... om daar vervolgens de Intercity naar 's-Hertogenbosch te pakken.

Is de kust veilig bij het busstation? Het lijkt er wel op.

'Hoi Cedric...'

Oh nee hè. Dat is die blonde snol waarvan ik de naam nog steeds niet weet; een van die wijven in de bus vanochtend. Ze staat voor de Wizzl een peuk te roken. Ze is alleen... Zonder een van die gasten.

'Ga je naar huis?' vraagt ze.

'Eehm... ja?'

Ze doet wel verdacht vriendelijk. Ze kan elk moment over dat incident van vanochtend beginnen, maar dat doet ze niet. Godverdomme! Godverdomme! Kanker! Fokking kankerzooi!

Daar zit ik dan straks de hele tijd mee in de bus. Ik verkrimp van binnen. Waarom ben ik toch zo bang voor haar? Ze valt in de leeftijdscategorie van Deniz. Ik lieg dat ik met de trein ga. Ik moet haar ontglippen.

'Ik wil je wel even helpen hoor met die kaartjesautomaat.'

Ja fok! Dit is gewoon doorgestoken kaart. Dat weet iemand die doof en blind tegelijk is ook wel.

Ik heb haar weten te ontglippen op het moment dat ze eventjes niet keek, zoefde ik er vandoor en zorgde ik met enkele slagen dat we elkaar al snel uit de gezichtsvelden verloren. Nou, dat wordt een bus later... Over een uur. Wacht eens even? Waarom zit dat wijf nou niet in Schagen op school of iets dergelijks? Waarom nou hier?! Ik loop het centrum van Bergerbroek maar in. De terrasjes op het marktplaatsje zitten overvol, auto's rijden voorbij, winkeland publiek grasduinen met volle tassen door de straat... Ik heb maar 75 cent. Ik kan niks kopen, dus dat wordt kijken. Ik struin de gameafdelingen bij Bart Smit en Intertoys af... Ik kijk op mijn horloge... De bus met die blonde teef is inmiddels een kwartier vertrokken. Dat betekent dat ik nog drie kwartier moet wachten. Ik scharrel verder een beetje rond door het centrum... Diskoland, de boekhandel... Bergerbroek is niet zo'n stad dat een V&D of een Free Record Shop heeft. Kleinschalig allemaal.

Wanneer het bijna zover is loop ik richting de bushalte.

Althans.... Ik wacht op een willekeurig bankje, minstens vijftig meter verderop. Ik zet mijn ogen op scherp en kijk goed of er geen 'bekenden' tussen staan. Zo te zien niet. Maar het kan ook altijd anders lopen.

Wanneer het twee minuten voor is loop ik naar de bus... en voor ik het weet heb ik mijn strippenkaart laten bestempelen en zit ik in de bus... en of ik nou moet vrezen of blij zijn, ik weet

het niet. Want ik zit tegenover twee jongens die mij ook eens schijnen te kennen; terwijl ik ze nog nooit gezien had. De gesprekken lijken enigszins nog wel oké, maar ik vertrouw het niet. De ene schijnt Lars te heten en de ander Mike. Op een gegeven moment willen ze dat ik hun veters strik... wat ik nog doe ook. Maar eigenlijk wil ik hier weg. Weer moet ik de veters van Mike strikken. “Ze waren losgegaan.”

Bij het eerst volgende dorp stap ik uit. Afvragende reacties van die Mike en Lars achterlatend. Ik steek, achter om kijkend, de grote weg over en loop richting het dorp.

Langs de C1000 waar mensen met boodschappenkarretjes in en uit lopen, het winkelcentrum... De tijd doden in de Blokker, Bruna en Bart Smit en wanneer het tijd is loop ik terug naar de halte. Het mag niet baten; daar zie ik, tussen de grote groep scholieren, veel bekenden staan...

Ik loop maar... langs het centrum, langs de provinciale weg. Auto's zoeven voorbij. Op het weiland spuwt een combine het graan in een wagen en mijn hart bonkt in mijn keel. De weg is lang. Ik loop over het fietspad, soms komt er een fietser voorbij...

Ik kijk weer achterom. De bus komt eraan. Ik sla af bij een zijweg naar een boerenweg en neem een sprint. Ik kijk weer achterom en de bus zoekt voorbij. De kust is veilig, ik loop terug naar de provinciale weg. Ik hoor krekels. Kan ik niet liften? En dit is ook allemaal wel leuk en aardig... maar hoe zit dit morgen? En de rest van het jaar?

Ik kijk van links naar rechts en steek de weg over. Naast het baanvak waar de auto's de richting op gaan waar ik heen moet. Bij elke passerende auto steek ik een duim op. Vele auto's rijden door.

Kloothommels.

Doorlopen, weer een duim opsteken naar een rode auto...

Stinkhoer!

Doorlopen, in een verdomde berm nog wel, sta ik nu bij stil.

Nu lijkt ik wel geluk te hebben; een oude rond vormige Saab

geeft richting aan naar mijn kant en stopt voor mijn neus.

Het raam gaat open, een bejaard stelletje kijkt me aan. De man zit achter het stuur...

'Waar moet je heen jongeman?' vraagt de vrouw.

'Keeterzand.'

'Stap maar in. We komen er toch in de buurt langs.'

Ik neem plaats op de achterbank en klap de deur dicht. Het

ruikt stoffig en zoet in de auto. De Saab komt met een

knetterend geluid in beweging.

Ze beginnen vragen de stellen over hoe ik daar terecht ben gekomen en waarom ik de bus niet pakte.

'Omdat er van die gasten zitten...'

'Moeten ze jou hebben?' vraagt die man.

'Ja, het is er ook niet ééntje ofzo.'

'Zo'n jongen als jij?' vraagt die vrouw. 'Dat kan ik me haast niet voorstellen.'

'Het is vanwege mijn schoenen...' zeg ik.

Die vrouw wenkt een blik naar mijn All Stars.

'Zo! Dat zijn toch prachtige schoenen? Volgens mij zijn ze gewoon jaloers.'

Vervolgens biedt ze me een dropje aan. Ik kijk naar buiten, we passeren een groepje wielrenners, sproeiers op de weilanden...

In de verte zie ik de duinen al.

Even later zetten ze me af. Vanaf hier is het tien minuutjes

lopen. Ik neem afscheid en vervolgens kijk ik de Saab na, die

na ongeveer honderd meter gereden te hebben, bij een T-

splitsing afslaait. Ik wacht tot de auto uit het zicht is verdwenen

en neem de benenwagen. Luisterend naar de sprinkhanen, landbouwmachines en sproeiers.

'Godverdomme... Wat denken die kloothommels wel niet?' dondert mijn vader. We zitten voor het huis en Piet neemt een teug uit zijn flesje bier.

'En wat gebeurde er verder?'

Ik vertel over de nasleep van mijn daad en over de terugreis.

'Sukkel!' mompelt mijn vader. 'Je had op zijn schoen moeten spugen. Je laat je toch niet door die eikels onderdanen of wel soms?'

'Ja... Ik...'

'...Dat je je zo laat gebruiken! Dit slaat toch echt helemaal nergens op?' voegt Piet eraan toe. 'Je moet ze een schop geven.' Ik begin te huilen. De emoties van Piet en mijn vader veranderen.

En de knoop wordt snel doorgehakt.

Voortaan ga ik met de trein. Daarvoor moet ik ook een andere bus pakken; de bus naar Anna Paulowna. Waar ik dan vervolgens de overstap moet maken.

Heel fijn, maar eigenlijk zou ik moeten vechten. Toch?

Nadenkend kijk ik uit het raam, naar de verkleurde lucht, de verlichte lantaarnpalen binnen mijn gezichtsveld, naar de garage van Rinus, met boven zijn appartement. Daar zie ik zijn uitgestreken benen vanaf een bank en een verlichtende TV-scherm. Voor zijn pand staan een paar auto's schuin naast elkaar geparkeerd met een prijskaart op de voorruit. Piet is inmiddels terug naar zijn caravan en beneden hoor ik de televisie van mijn vader.

De bries via het openstaande raam in mijn gezicht.

Ik zucht eventjes. Ik voel me echt zwaar onteerd, lijkt wel.

Waar was dat flinke jochie nou gebleven? Kom op hé. Ik en de rest tegen die homo's uit Den Bommel de afgelopen zomer. Toen heb ik toch ook enkele klappen opgevangen en flink uitgehaald. Waarom lijkt ik dan nu ineens bang voor pijn te zijn? Waar ik in 's-Hertogenbosch nog een hoop weefsel lijkt te hebben, lijkt dat hier in Keeterzand te zijn afgestorven. Zoals een verlamde arm die je nooit meer kunt gebruiken.

Komaan.

Maar nevermind.

10/07/2003, 15.24

Station Den Bosch Oost. De camera richt op de trap. Ik sta daar boven met de skateboard... Ik neem een aanloop... een sprong... Een stukje via de trapleuning aan de muur... Maar vervolgens sodemieter ik om en rol ik van de trap af. Skateboard die naar beneden klettert. Ik lig daar lachend op de middenstuk van de trap.

07/08/2003, 22.11

Het meertje van de IJzeren Vrouw.

Husan van Bhangra Knights op de achtergrond (dat ene nummertje van die Indiase Peugeot-Commercial), de zonsondergang aan de horizon.

Ik kietel Deniz... Ze probeert van me weg te rennen en schatert het uit. De camera tolt even.

Achter me weerklinken enkele plonzen...

'Film je me even?'

Wat vage rollende beelden en vervolgens ben ik te zien... Ik neem via het piertje een aanloop naar het meer...

'Bommetje!!!'

Plons...

Ik kom weer boven water.

Deniz juicht me toe.

De camera draait zich om... Daar komt Kees aangescheurd met zijn BMXje.... om vervolgens in het water te rijden.

Geschater van Deniz...

'Tuut-tuut...'

Een shot van hoe Robke in een winkelwagen voorbij rijdt en vervolgens op een, zo ziet het er wel uit, ongelukkige manier in het water plonst...

Kennismakingsweek.

Desalniettemin heb ik wel weer behoorlijk zin in een nieuwe dag. Het is donderdag. Fris en fruitig opstaan, tandenpoetsen, douchen, kuif in mijn haar met gel en op naar de bus. Een andere bus welteverstaan. Staand bij de bushalte, loom worden van zowel de vroege hitte en de geluiden van de zoemende bouwmachines... De bus komt eraan, instappen, strippenkaart stempelen en verrek... daar zit Charissa. Voor de rest zitten er niet veel bekenden in de bus, of mensen die mij, buiten mijn weten om, schijnen te kennen.

'Hi Cedric...' zegt Charissa, terwijl ze naar me zwaait.

Godverdomme, wat is me dat toch een lekker wijf geworden. Mijn tent in mijn broek valt wel erg op, (ik voel overigens dat ze kijkt naar die tent), ga ik naast haar zitten. Ze heeft al tieten, en dan die benen vanonder die korte broek. Maar ze trekt zich er niks van aan. Terwijl ik hier godverdomme gewoon zo geil ben als boter en me gedraag als een dertienjarige, gaat zij weer doen alsof ik zes was.

'Ja, en je skelter weet je nog wel. Dat vond je altijd zo leuk. En dan ook die treinennamen die je op kon noemen... en die gekke poppetjes die je tekende... hihhi.'

Ja, en een dikke piemel in je reet.

'Vind je dat nog steeds leuk?'

'Mwa, die skelter heb ik niet meer, tegenwoordig kan ik fietsen.'

'Oh?'

'Ja...'

'Maar Den Bosch... Ik hoorde dat je moeder daar nu woont?'

'Ja, de afgelopen zomervakantie geweest.'

'Vind je het erg?'

'Nee hoor, was lachen man daar.'

'Maar ben je er dan niet verdrietig om?'

'In het begin ja. Maar uiteindelijk heb ik daar wel een hoop lol gehad en snel vrienden leren kennen via mijn neef.'

'Ah, dat is toch mooi?'

Gods tering, daar was ik even aan toe. Ik heb een plaats naast Charissa in de trein, maar ik zei dat ik even naar het toilet moest, en nu is de hele plee bril en toiletomvang beschoten met mijn pap. Nu kan ik me weer concentreren op andere dingen wanneer ik met haar praat.

Mwa, laat de boel maar zitten. Vind ik leuk.

Ik was mijn handen en loop weer terug naar mijn plek en ga naast Charissa zitten.

'Dat was snel...' zegt ze.

Dit wordt gewoon mijn school.

We volgen de lessen volgens de lesrooster en maak continu de grootste lol met mijn klasgenoten, met een kleine klas is dat net even wat makkelijker. Hoe mooi is het gewoon dat iedereen zijn eigen karakter heeft? Die Jimi blijft lekker bescheiden en is erg sympathiek, Enrique is wel een beetje angstig en onzeker, maar hij weet wel vrolijk te blijven, Danny? Dat is mijn maat. We doen nu al bijna in elke les de klassen op hun grondvesten schudden... iets waar Pere ook wel een handje van schijnt te hebben. Zijn stem hoor je daarbij altijd bovenuit. En Li-Yan... erg leuke vent, en het feit dat hij al twee keer in Hong Kong is geweest maakt hem nog cooler. Van Vincent krijg ik toch ook steeds de slappe lach. Op een een of andere manier neemt hij het niet zo nauw met de schoolregeltjes en lijkt hij ook niet vaak de boel serieus te nemen.

De leraren lijken me ook grotendeels tof. In de pauze zorg ik ervoor, met mijn vrienden aan tafel, dat ik weer een team bij

elkaar ga spannen en maak meteen kennis met de conciërge. Overduidelijk iemand uit Oost-Europa. Mager, bruine ogen, omhoog gekamd zwart haar en hij heet Darko. Wel een robuuste naam voor een mager en rustig mannetje. Bij de keuken aan de toonbank verkoopt hij gevulde koeken, roze koeken, soep, zakjes chips, cola, chocomelk, melk... en kom ik te weten over het bestaan van pennywafels. Ik denk daarbij meteen aan Money Penny uit James Bond.

De broodjes met chocopasta zijn klef geworden in de tussentijd. Niet echt lekker meer. Donder maar in de vuilnisbak.

Verder bestaan mijn kennissen uit vele gezichten waarvan ik diverse kenmerken in mijn geheugen opsla. Sommige vallen op, andere vallen minder op; een jongen die zijn voortanden de hele tijd ontbloomt, een suffig kijkende figuur met een pet, een lange wizzard type met een zwart Beatle kapsel, een magere jongen met eveneens zo'n kapsel die een boek zit te lezen, iemand die Elmo heet, een iel blond ventje met een brillette...

Ik moet daarbij meteen aan Sesamstraat denken, gothics waarbij de heavy metal uit hun broekzakken brult, door middel van de MP3's, de grotere garde uit de laatste klassen, bestaand uit bijvoorbeeld een lange bebrilde jongen die de hele tijd staat de muilen met een iets kleinere mollige meid, een hoop pafferige wijven die elke pauze met een verveelde bek een peuk staan te roken. En nog zo'n gast met een pet die de hele tijd stoer loopt te doen over de geile wijven die hij allemaal neukt.

Hardop denken noemen we dat.

Ik zal ze allemaal met open armen ontvangen!

Alleen waarom zijn er zo weinig meiden?

De volgende dag gaan wij brugklassers, ter kennismaking,

zwemmen in het plaatselijke recreatiebad... Ik kom steeds meer te weten; twee van die gekken, waaronder die ene suffige figuur met een pet, heten Jack en Bart. Jack is dat suffige figuur moet ik daarbij zeggen en Bart is een gezette jongen met een bril; al draagt hij nu geen bril omdat hij zwemt. Tommie en Willy... vooral die Willy komt een beetje nuchterig over, terwijl ik dat gevoel niet bij Tommie heb; een ietwat gezette jongen met donkerbruin stekeltjehaar. Die Elmo lijkt me trouwens helemaal nog niet zo iel en braaf als hoe hij eruit ziet... Zijn hobby bestaat, naar zijn zeggen, voornamelijk uit: dingen in de fik steken. Terwijl ik me helemaal uitleef met mijn klasgenoten, en volmondig gebruik maken van de “Ufo”... Een attribuut wat aan het plafond hangt waarvan je op ongeveer tien meter hoogte het water in kunt springen... blijf ik doorgaan met observeren, en zo nodig, namen en informatie te verzamelen. Dan bevindt mentor Linda zich in de “Ufo”.

'Oh, ik durf echt niet hoor...'

'Jawel, jawel....'

'Spring!'

'Kom op Linda, je kan het.'

(Vanonder haar zwembroek kan ik een tatoeage waarnemen.)

En zo onderneemt ze toch een poging terwijl ze een kreet slaakt. Wij juichen natuurlijk. Ook maak ik kennis met ene Sebastian... in de kleedkamer, wanneer hij in zijn blote reet door de gang rent, terwijl zijn piemel bij elke pas rond cirkelt. Iedereen reageert er op zijn eigen manier op en Linda Bol spreekt hem erop aan. Vrij mild nog, en dit doet me denken aan een incident wat ik zelf heb meegemaakt. Daarover later meer...

Oh ja, Linda Bol is dan onze mentor... en zo maak ik ook kennis met andere brugklas mentoren, alias leraren. Van B1 is dat een zekere juffrouw Joyce, lerares Engels, een Indonesische

vrouw die al halverwege de vijftig moet zijn. De mentor van B2 is een zekere Wouter, leraar rekenen, ringbaardje, bruin kort haar, mager en brilletje. Hij schijnt 25 jaar te zijn, en van B4 de zekere Louise. Een vrouw met kort blond haar, eind veertig en heeft een zangerig accent. En wat blijkt? Danny en ik zorgen drastisch voor overlast in de trein op de terugweg naar huis. En hoeveel lol ik wel niet heb gehad met mijn vrienden, nog steeds hou ik wijselijk mijn mond over wat ik allemaal de afgelopen zomer heb uitgehaald. Het was toch makkelijker gezegd dan gedaan...

En dan is het weekend. In het dorp werd ik aangesproken door iemand die de afgelopen week bij mij in de bus zat; een getuige. Hij zei dat die blonde snol Rianne heette. Oké, mooi om te weten. Thuis een viltstift gehaald en op bijna elke willekeurige plek in het dorp “Rianne is een hoer” “Rianne zuigt negerlullen” “Rianne moet verkracht worden” “Rianne neukt haar hond” geschreven. Zo, die zit.

En niet betrapt, maar terwijl ik dat deed, bonkte mijn hart me toch wel even in mijn borst en keek ik angstig en schichtig in het rond. Ik zou maar wel betrapt worden, nou daar moet je toch niet aan denken? Ook op zondagavond eventjes de fiets gepakt en de streek afgefietst, langs de duinen, langs het strand waar het niet druk was... en de dagen worden korter.

Terwijl de schemering boven het water hangt denk ik toch weer aan Deniz. Naast die andere meiden waar ik wat mee heb geflikflooid. Die stelden eigenlijk geen moer voor; irritant, grote bek en nietszeggend. Maar Deniz wil maar niet uit mijn hoofd verdwijnen.

Het dwingt me om het voordeel van de scheiding te zien.

En heel eigenlijk wil ik dat niet...

En dan word ik gebeld, een overbezorgde vader...

25/06/2003, 14:33

De nieuwe Linkin Park is te horen uit de MP3. De cijfers op de display weerkaatsen in de lens. Vervolgens gaat de lens naar de Half Pipe waar Arjan, Cor en Fleur hun stunts uitvoeren met de skateboard. Dan richt ik mijn camera naar dat muurtje daar verderop... Een getinte meid zit daar uitgestrekt op een bankje. Haar skateboard tegen de richel... drinkend aan een fles water... 'Wow! Wat een lekker wijf! Vast wel Irakees.' is wat ik dacht. Ze heeft zo'n lief gezicht.... en die lange pikdonkere haren tot onder haar... grote... tieten... zonnebril... dat buikje onder een naveltrui... een beetje tussen tenger en mollig in... Precies goed...Ze staat op. Een kont die door haar korte broek drukt.

Ik slik met mijn droge keel.

Breaking the Habbit op de achtergrond...

'Heyoo... Wat kom jij mij filmen?'

26/06/2003, 00:43

Gekkenhuis! We bevinden ons weer in de chalet van mijn neef Arjan. Een groot feest hier... De camera richt zich op de gasten... Lallend, pratend, drinkend, blowend, coke snuivend....

"This ain't nothin' but a summer jam

Bronze skin and cinnamon tans whoa

This ain't nothin' but a summer jam

We're gonna party as much as we can..."

De opnames bestaan momenteel uit enkele fragmenten... Maar de momenten met Deniz, (Zo heette ze), spelen wel de hoofdrol. (Ze komt uit Turkije in plaats van Irak) Wij samen lachend op het schermpje.... een shotje weg drinkend... Ik moet hoesten...

Deniz schatert erom.

Mijn camera die afgepakt wordt door Cor... Wat vaag getol op het schermpje; gevolgd door twee joelende koppen van Cor en Kees.

Zwart.

Geert die in de tuin staat te kotsen...

27/06/2003, 07.36

Alsof er hier oorlog is geweest. Als een soort ontdekkingsreiziger ga ik met de camera langs de lege flesjes, blikken, drankflessen, chipszakjes, volle asbakken, spiegels met cokeresten... De vloer ligt bezaait met al die gasten... Daar ligt Arjan... Kees ligt weer daar... De zonnestralen die door het raam schijnen.

Ah... Daar ligt Deniz... Ik zoem in op haar gezicht... Wat lief... De camera zakt naar beneden.... naast haar... en vervolgens richt ik op haar ontblote buik onder haar naveltrui... Ik knoop haar gulp los... Een horizontale opname van de vloer erop volgt... Dan tolt de camera weer eventjes en staat vervolgens gericht op haar blote kut. Ze slaapt gewoon ongestoord verder... Met mijn vingers betast ik haar gleuf... maak een creatie van vingerbewegingen... Het soppende geluid is te horen... Ze beweegt wat met haar benen... Wanneer de camera op haar gezicht gericht is kan ik zien dat ze geniet, terwijl ze nog steeds verder slaapt.

De opname stopt.

27/06/2003, 13.58

'Zo... en wie was jij ook alweer?' vraagt Deniz.

'Cedric...'

'Oh lala... Ben je Frans?'

'Haha, nee...'

'Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Pas dertien geworden...'

Ze kijkt verschrikt.

'Serieus?!'

'Ja... En jij dan?'

'Eeh... Ik word zestien...'

'Beter toch....'

'Ja maar... Serieus... Ik dacht dat je even ouder was dan ik.'

'Dat zeggen er wel meer...'

'Weten je ouders wel dat...'

'Och... Mijn vader zit helemaal in Noord-Holland en mijn moeder... Och... Die vertrouwd me wel... Toen zij zo oud was als ik, zat ze ook al in de ruigste kroegen van Brabant.'

'Ja... Grappig is dat hè?.... Het lijkt juist alsof de tijd andersom gaat.'

'Hoe bedoel je?'

'Nou... Ze zeggen dat het vroeger allemaal zo braaf en netjes was geweest. Maar het lijkt er juist op alsof het nu allemaal zo braaf en netjes is...'

'Gut, praat me er niet over....'

De schooldagen samengevat.

Op het station van Anna Paulowna tref ik Danny.

'Heey Cedricje...'

'Danny boy...'

Wat ik nu inmiddels al weet is dat wij tweeën voor een hoop overlast kunnen zorgen. Ik zie tussendoor, op het perron vol scholieren die ene jongen met die voortanden voorbijlopen; hij heeft zijn armen op elkaar.

Rare vent.

Laat ik het toch maar even wagen. De trein, wederom een Koploper, komt aangereden. Eerst maar even samen instappen.

We nemen plaats op het eerste de beste plekje in de gang, tussen vele andere scholieren; groot, klein, gothic, hiphopper, weet ik veel. Zoveel soorten en maten. Waar ik nou precies bij hoor weet ik nog steeds niet. Ik ben wat dat betreft net een octopus die overal wel met zijn tentakels aangesloten staat.

Nooit geweten dat een maandag zo leuk kon zijn. Blij dat ik weer onder mijn klasgenoten ben en me opnieuw kan richten op mijn toekomst.

Deze week is het spelen voorbij en gaan we over tot de serieuze gang van zaken; de lessen. We beginnen met mentoruur bij Linda Bol; waarbij we een map vol vragen krijgen, gericht op omgang met klasgenoten, huiswerk, pesten en de gebruikelijke dingetjes. Wat ben ik toch gek op Vincent, die gast die kan het ook maar niet laten om op elke willekeurige tijd de lolbroek uit te hangen. Om over Pere maar te zwijgen, de druktemaker. Linda Bol moet er soms van zuchten. Verdere lessen; Aardrijkskunde met die zekere Arnold, textiele werkvorming, wat ik al meteen kut vind... van een jongedame genaamd Meike. Net te doen voor mij met haar 28

jaartjes. Maar dan techniek... Kutvak... en een vrij strenge juffrouw; genaamd Ellen; Beatlekapsel en iemand die behoorlijk de puntjes op de "I" zet.

We spoelen eventjes door.

Ene Aad, de wiskundeleraar is al mijn grote vriend. Om er even op terug te komen, zolang ze een beetje van een lolletje houden kan je bij mij door, maar die Aad lijkt wel in te zijn voor vieze grapjes... om maar over zijn droge houding te zwijgen. Het is een 47 jarige man, met halflang halfkort grijs haar, een snor en een buikje. Verhalen bijvoorbeeld over dat hij zijn piemel verbrand had tijdens het naakt in de zon liggen in zijn achtertuin. Hem hou ik erin. Een hele lieve vrouw bij Engels. Janneke, eind vijftig. Niet al te vrolijk, maar ook zeker niet saai. Een beetje op een vrij toegankelijke lijn... ja hoe moet je dat zeggen? Voornamelijk leren we momenteel Engels door middel van wekelijks een programma op video. Erg luchtig en grappig. Over een man en een vrouw die zich verdiepen in Engelse volksliederen; Oranges and Lemons en London Bridge is Falling Down.

Wie heb ik verder allemaal onthouden deze week? Ene Patty... een vrouwtje van in de vijftig met kort grijs haar, knarsige stem, die typeles geeft en ons voornamelijk blind leert typen. Vooraf moeten we allemaal, als een voorgebed, aan tafel zitten met onze tien vingers op het blad...

'Nu allemaal de vingers in de goede houding...' zegt ze.

A (linkerpink bewegen) S (linkerringvinger) D (linkermiddelvinger) F (linkerwijsvinger) Spatie (twee duimen) J (rechterwijsvinger) K (rechtermiddelvinger) L (rechteringvinger) ; (rechterpink) Enter (rechterpink twee toetsen opzij) en terug... (Pink terug)

Wat er duidelijk is bij Patty is dat kijken naar het toetsenbord een gigantisch taboe is.

Ohja, muziek hebben we ook, van Elly Pater. Lang grijs haar (wat zijn alle leraren hier verdomde oud zeg) en geitenwollen figuur. Ze lijkt altijd euforisch te zijn, maar net niet dat ze staat te dansen en te springen, met of zonder muziek. Ook Wouter de rekenleraar is cool, omdat hij jong is... Hij heeft altijd zo'n grappige tic; wanneer hij achter zijn bureau zijn taken doet zit hij altijd met zijn been op en neer te huppen. En Marco Blanken, ook een jonge leraar van 28. Hij geeft biologie en schijnt net nieuw te zijn. Ik vind hem ook al meteen cool omdat hij de afgelopen zomer naar India was geweest. Louise van beeldende vorming is er ook eentje die blijkbaar veel kan hebben en niet vies is van bepaalde grappen. Je krijgt bijvoorbeeld geen straf zeg maar. Ja, dan ben je voor mij gewoon een toffe juffrouw. En Jan-Willem de geschiedenisleraar. Baardje, krullerig haar, jaar of veertig en ogenschijnlijk ook optimistisch genoeg. We beginnen daar meteen met de opdracht: "Wat is jouw stamboom?" Ja... aan de ene kant heb ik er vrij veel moeite mee om die op te noemen omdat er nu zo'n scheidslijn tussen zit...

Gymnastiek hebben we van een zekere Henno, iemand van een jaar of vijftig met een kalende hoofd.

Onder de douche meteen de nodige piemelgrappen, maar dat hoort erbij. Ik ben in ieder geval wel blij dat ik over mijn lengte niks te vrezen heb vergeleken met mijn andere klasgenoten, maar die van Enrique... godskanone... die heeft een boomstam tussen zijn benen hangen. Nouja, op nummer 2 staan is ook niet al te slecht.

Over Enrique gesproken; van de verhalen die we tot nu toe over elkaar kennen, blijf ik het verhaal van hem nog wel het interessantste vinden. Je zou het ook echt niet van hem zeggen; hij reageert vaak erg schrikkerig, als hij vrolijk is dan is dat vaak op een zoekende manier en ik heb ook niet het idee dat hij

echt iemand is die kattenkwaad uithaalt. Maar... een leven in Amsterdam, met zijn ex-vader als drugshandelaar, gevlucht met zijn moeder en broer, op zijn zesde gezien dat zijn vader iemand had doodgeschoten en een coketransport opsloeg in de garage, dat hij vier dagen opgesloten zat, dat zijn moeder in de prostituee zat...

Ai...

Dat hij dat er allemaal uitflapt. Ik zou hem bijna al waarschuwen met het feit dat hij daarmee gepest kan worden, maar de klas lijkt begrip voor hem te hebben.

Jimi Vlam die ineens spontaan begon te huilen bij een leswisseling. Hij was steeds bang om afgewezen te worden en dat hij niet gezien zou worden. Deze kerel heeft een schopje onder zijn kont nodig, ik zal hem daar wel bij helpen.

En dan Li-Yan... deze begon spontaan te flippen toen we voor de tweede keer beeldende vorming hadden. Louise die de boel probeerde te nuanceren, maar Li-Yan leek wel in een extase te zitten. Louise had blijkbaar iets verkeerd gezegd. Het voelt zo ongemakkelijk... zeker ten opzichte van Louise... Je wil bijna haast roepen: Li-Yan, kom op nou... zo bedoelde ze het niet. Maak haar nou niet verdrietig van binnen, maar dan ben ik bang voor eventuele klappen. Hij liep op den duur woest de klas uit... maar deed de deur wel gewoon rustig dicht. Wat me verbaasde.

Ook buiten mijn klas heb ik zo weer wat mensjes leren kennen, min of meer... en ben ik achter bepaalde regels gekomen; brugklassers mochten niet het schoolplein af om bijvoorbeeld in de stad naar de supermarkt te gaan. Wat een gelul is dat. En dat niet alleen... wij bruggers schijnen ook nog de groentjes te zijn ten opzichte van de hogere klassers en meteen heb ik al ruzie met de jongens van T2. De reden is dat ik eerst dacht dat het mijn slag mensen was; gothic, skatertypes... maar eenmaal

ik er tussen wou dringen was ik zogenaamd de lul... ik bedoel; een stomme Brabantse boer. Nadat ze aan me vroegen waar ik vandaan kwam. T2 bestaat uit twee van die kleine opdongertjes; een met een bril die Benjamin Geertsma heet Verder een gast met zwart omhoog gekamd haar en een bril die Kelvin heet... en ik heb ook bijna gevochten met zo'n vent die Jurjen heet. Een lange slampamper met blond glimmend haar... nadat ie stoer moest lopen doen van; als je aan één van mijn vrienden komt, kom je aan mij... enzovoort. Ja, daar deins ik niet voor terug.

(Waarom dan nu niet, maar in de bus wel? Daar kan ik wederom geen antwoord op bedenken)

Nouja, daar kan ik wel een streep doorheen trekken.

Zoveel namen... zoveel mensen... die er even als een lawine op je afstorten.

Op vrijdag maakte ik kennis met de rest van B4. Samen met die klas hebben we kookles. Die ene Wizzard-type is er eentje van... en die Sebastian die met zijn blote piemel door de gang van het zwembad rende, Elmo... maar voor de rest lijkt dit me echt een fokking saaie klas. Tegenover me zit er ook zo'n zure lul die Horst heet. Wil jij gewoon een gesprek beginnen, is ie al meteen aangevallen en beantwoordt hij constant met "nou en?" Ja, sommigen hebben een zwaar leven.

Verder ben ik wel enigszins onder de indruk van een Iraans meisje uit die groep. Iran, daar wordt je toch gestenigd als...

Wanneer we terug naar school lopen, met een hele groep...

'Oh jongens...' zegt Elmo. 'Wacht even...'

Haalt ie zijn zippo tevoorschijn, en een rotje uit zijn andere zak, steekt de lont in de brand en gooit hem in de prullenbak.

BOEM! De klep klettert op de vloer.

Ja, dat is dus Elmo.

14/07/2003, 12.57.

De camera legt mijn verjaardagsvisite vast. De familie van mijn moeders kant is aanwezig... Enkele onderlinge gesprekken... Mijn oma... Mijn oom en tante... De salontafel versiert met koffiekopjes en gebakshoteltjes... Mijn moeder. 'Je boft maar met zo'n vader...' zegt ze.

Elmo, mijn moeder en Deniz.

Elmo...

Danny ben ik uit het oog verloren. Ik spot Elmo op de bank in de treingang en zonder nog verder over hem na te denken ga ik tegenover hem zitten.

'Nou, geen sirenes gehoord.' lach ik.

'Och, zo'n prullebakkie... dat is nog niks. Ik heb zo ook nog wel eens de auto van mijn vader in de fik gestoken... Kankerlijer!'

'Gescheiden?'

'Ja, duh! Anders dan lijkt het me niet zo slim hè?'

'Wat heeft ie gedaan dan?'

'Daar ga ik niet over uitweiden. Maar je ziet toch dat ik mank loop?'

Niet echt op gelet.

'Nou, aangenaam kennis te maken met mijn vader.'

Ondertussen speelt hij met de hendel van wagondeur... deze schuift open en dicht... en op nieuw.

'Ik had godverdomme gewoon zijn hele kankerhuis in de fik moeten steken, terwijl hij lag te slapen.'

'En... wist hij dat jij het was?'

'Nee...'

Ik kijk ondertussen om me heen...

Gelukkig, we schijnen alleen in de gang te zitten.

Alles wat Elmo zegt... hij blijft er maar een serieuze rustige blik bij trekken. En dan nog zo'n iel mager ventje.

'En je moeder?'

'Mijn moeder werd ook geslagen, dus ik denk niet dat ze het zo erg zou vinden...'

Nog steeds haalt hij continu de hendel over, wanneer de deur weer dicht schuift. Dan komt de conducteur opgedoken.

'Jongeman, wil je dat laten? Als het stuk is kost het je

duizenden euro's.'

'Uum, oké...' zegt Elmo droog.

'Ja... oké! Kaartje!'

Hij overhandigt zijn kaartje en ik laat de mijne zien.

'Oké, en gedraag jullie.'

Hij loopt verder naar de coupé.

'Schijtconducteur! Dikke vinger in je moeders kut!'

Elmo steekt een middelvinger op wanneer de conducteur inmiddels achter de coupédeur verdwijnt. Vervolgens staat hij op, trekt hij weer aan de hendel, zet hij zijn voet tegen de deur en haalt zijn lul uit zijn broek. Hij pist in de harmonicagang. Ik krijg de slappe lach. Had ik nou mijn camera maar bij me. 'Hier met je kankerdeur! Kankerlijer!' sist hij. Hij spettert zijn lul schoon en gaat weer zitten.

'Gast...' lach ik.

'Ach, ik had er eigenlijk in moeten schijten... of de zooi in de hens steken. Wacht...'

Dan haalt hij iets uit zijn zak... en zakmes...

Hij klapt hem open en hij geeft de stoelbekleding naast hem een kruis. Fluitend doet hij zijn mes weer dicht.

Oké... deze gozer hou ik erin...

Die avond bel ik mijn moeder. Het begint met het gewoonlijke hey, hallo, alles goed, ja met jou-gebeuren...

'Is je klas ook leuk?'

'Eeh... jazeker. Leuke vrienden enzo...'

'En de leraren?'

'Bijna allemaal ook leuk.'

'Nou, Cedric, kan het niet wat enthousiaster?'

Ja, en daar heb je het al.

'Is het echt wel een goede school voor je?'

'Jazeker... maar...'

En dan begin ik te huilen. Mijn moeder mag dat absoluut niet weten, maar ze heeft me overduidelijk al betraapt.

'Cedric toch...'

Ja, ik kan vragen waarom? Maar ik weet toch wel wat voor antwoord ik terug krijg. Ik kan vragen: kom alsjeblieft bij elkaar terug.... maar daar blijft het antwoord toch nee op. En kwaad worden op mijn vader of moeder? Dat heeft ook geen zin.

Mijn vader zit gelukkig bij Piet voor de caravan. Hij kan me niet horen. Ik lig op mijn bed te huilen, terwijl mijn kamer met het moment door de schaduwval wordt overmeestert. Dit alles maakt me melancholisch. De twee weken op de Hendrik Mol waren geweldig, de vakantie was geweldig, de tijd in dat tehuis was geweldig... al klinkt tehuis vrij negatief... Maar hoe nu verder? Van welke twee levens ga ik straks afscheid nemen en van welke twee levens ga ik straks gebruik maken?

Terugdenkend aan mijn jeugd... de vijf jaar in Keeterzand, de jaren daarvoor in Amsterdam en Weesp. Mijn ouders waren erg van het verhuizen... maar je wordt er eigenlijk ook zo beu van. De hele tijd maar van plek verwisselen, dingen laten komen en gaan, vrienden laten komen en laten gaan. Dan keren ze terug naar het geboortegrond van mijn vader, veronderstellend dat ze daar zouden blijven, en dan maakt mijn moeder een einde aan de relatie om naar haar geboortegrond te vertrekken. Werk als lerares had ze hier toch niet meer.

Was dat dan de stomme reden geweest?

Ik bel Deniz op, zoals ik mezelf inmiddels al drie weken had beloofd.

Na een paar keer overgaan.

'Hey jochie, belt ie eindelijk eens een keer hoor....'

'Hey Deniz...'

'Hoe is het met jou?'

Ja, ik kan mezelf niet inhouden. Ik begin weer te huilen. Zo slap dit eigenlijk ten opzichte van een meisje. Maar dan kom ik erachter hoe lief ze is, met andere woorden: zeker niet oppervlakkig.

Ondertussen loop ik over van schaamte, maar het lijkt er dit keer op dat ik niet word uitgelachen. En gelukkig gaat het daarna de betere kant op.

Jantje huilt, Jantje lacht.

...wanneer ik bijvoorbeeld over Elmo begin te vertellen, over mijn klas, over Aad...

'Zegt ie dat serieus tegen jullie? Dat ie naakt lag te zonnen?'

...en heb ik voor de verandering bijna het gevoel alsof Deniz voor deze keer mijn tweede moeder is.

Na afloop komt er een hoop geslijm aan bod en nemen we afscheid. Ik kijk op de wekker. Half 11.

Het is nu dringend tijd om de boel even op een rijtje te zetten... en dat kan ik alleen maar met muziek... en nachtrust.

Ik luister naar het nummer The First Move van Snowy White & The White Flames en vervolgens het hele album United by Fate van Rival Schools nog maar eens op te zetten. Van nummer 1 tot het laatste nummer weet het me weer in de positieven te brengen.

10/08/2003, 11.42

De oplichtende display van de cd-speler, het uitzicht vanuit het openstaande raam van de slaapkamer in mijn moeders huis.

'The world's invitation waiting for your call

Leave your own limitations

No one cares at all'

Kiezen.

Het valt me op dat mijn vader juist na de scheiding, regelmatig bezoek krijgt.... maar troosten lijkt niet nodig te zijn, want hij huilt niet.

Okke en Leo zitten voor het huis, ik mag koffie zetten. Even later komt Rinus langs met zijn Duitse vriendin genaamd Irma. Ze komt uit Berlijn maar woont in Düsseldorf.

'Dat was toen ook in 1974 toen ik West-Duitsland doorkruiste met de boot.' begint Leo. 'Kwamen we aan bij Het IJzeren Gordijn en voordat ik kon keren, kwam de politie al mijn boot op om de boel ondersteboven te halen.'

Wat me ook opvalt is dat Irma erg op me is gesteld.

Die avond gaat de barbecue ook nog aan, speelt Dries, die ook kwam aanwaaien, nog enkele nummertjes op de gitaar, heeft Piet zo zijn leuke zakelijke opmerkingen, hoor je Irma schateren van het lachen... Wat wil je nog meer?

En zo gaat dat door totdat het uitzicht van ons huis, met het uur, een schilderij begint te vormen.

Zondag. Ik fiets door de omgeving van Keeterzand. De polders, de sproeiers, voorbijrijdende tractors en auto's... en Zijphoek met zijn jachthaven... om vervolgens het kanaal te volgen naar de doorgang via de duinen. Daar sta ik even stil met een Mars King Size reep die ik bij de plaatselijke tankstation heb gekocht. Ik kijk uit tegen een sluis en de kloof tussen de duinen, waar het kanaal zich met de Noordzee verbindt. Een vreemde verschijning, waar ik altijd al mijn vragen over had. Het gekrijs van de meeuwen... Een zeilboot vaart met dichtgeklapte mast onder de brug door, en eenmaal daaronder vandaan wordt de mast weer omhoog gehesen. Er staat daar ook een waarschuwbord voor op de brug. Terwijl ik dit

allemaal zo bekijk en observeer denk ik aan de huidige situaties. Morgen naar school, ik heb er wel weer erg veel zin in. Wie weet wat voor dingen er gaan gebeuren of wat voor figuren ik wel niet tegen ga komen.

Maarja... wat nou als de rechtszaak rond is? Ik zou toch echt, nogmaals en voor de zoveelste keer, voor mijn vader of moeder moeten kiezen.

Kiezen tussen je ouders? Zijn ze godverdomme wel helemaal van de pot gerukt?

Ik spuug in het water en ik besluit om de melancholie voor me te houden. Maar toch...

Het lullige van dit alles is dat je eigenlijk helemaal niet meer wilt kiezen, want beide plekken zijn eigenlijk even fijn. Alleen werkt dat niet altijd voordelig. Het liefst blijf je bij één plek, om er de controle over te houden. Nu zit ik hier van het zonnetje en de uitzicht te genieten, maar ik kan niet wachten tot ik met de herfstvakantie weer naar 's-Hertogenbosch ga. De treinreis, gekke dingen uithalen met mijn vrienden, eindelijk Deniz weerzien. Ik kan niet eens op haar zestiende verjaardag komen.

Kortom, de dingen die hier niet in handbereik liggen noch te vinden zijn.

Er gaat wel even wat in na zo'n tocht. Ik had mijn weg vervolgd langs de provinciale weg naast de duinen en pauzeer in een snackbar bij een afslag. Een broodje bal met mosterd, een patatje met en een Mexicano pindasaus, milkshake vanille erbij... en een slaatje.

Zo ik kan de komende paar kilometers nog wel even door. Wederom langs de akkers, genietend van het frisse zonnige septembersfeertje; op den duur Keeterzand tegemoetkomend. Onderweg kom ik Bertus weer tegen.

Ik kan wel even bij mijn oma op bezoek.

Mijn oma is een lief mens, maar soms een beetje apart. Als ik haar verhalen over vroeger geloof was iedereen in de jaren 20, 30 en 40 roomser dan de paus en werden kinderen nog voor hun kattenkwaad goed gestraft. Ik moet hierbij denken aan die gangsterfilms die zich in die tijd afspelen. Die gasten die dan een beetje met Tommyguns op anderen schieten enzovoort... Het is maar dat het geen kinderen zijn, want wat ze dan wel niet voor pak slaag zouden krijgen. Soms drijf ik er een beetje de spot mee door reacties uit te lokken.

'Ja, en toen in de trein ontmoette ik zo'n gozer die in de harmonica van de trein stond te pissen, en vervolgens met zijn mes een kruis in de bank stak.'

'Nou, dat is toch werkelijk een grote schande! Nou, het is maar goed dat ik niet zijn moeder ben. En vroeger had je dat niet...' Dat soort dingen.

In de woonkamer staat een ziekenhuisbed, mijn opa zou aankomende dinsdag een tijdje terugkomen. Verder geef ik mijn oma een helpende hand, doe boodschappen voor haar, zet koffie en hang de was op.

Ik werk een speculaasje naar binnen wanneer we samen koffie drinken. Past er nog net in na wat ik onderweg naar binnen heb gewerkt.

Thuis is het rustig. Piet schijnt een klus te klaren in Friesland en mijn vader kijkt televisie... die ik door de grond van mijn kamer kan horen. De brommende dialogen, de intro of outrotunes, reclamegezwatel. Ik begin me weer te verdiepen in de muziek: In mijn rugzak vond ik nog vier CD's: Electro Shock Blues van Eels, Surrender van The Chemical Brothers, The Sophtware Slump van Grandaddy en de nog in Den Bosch gekochte The Everlasting Blink van Bent. Ik begin met

Surrender. Voornamelijk Under the Influence en Out of Control beuken erin... En dan The Sunshine Underground, terwijl de lucht roze verkleurd. Een dromerig nummertje dat me weer aan van alles laat denken. De goede dingen, de minder goede dingen... evenals Asleep From Day, Got Glint, Hey Boy Hey Girl (met zijn Indiase tonen) en Surrender.

Wanneer het donker is besluit ik The Everlasting Blink erin te gooien. Morgen kan ik wel makkelijk mijn bed uit komen, want ik zit weer te popelen om nieuwe ontdekkingen op de school. Bij het beluisteren tuur ik over het donkere uitzicht, terwijl de laatste resten dagkleuren zich laten wegwerken door de nachtmodus. De warmte wil maar niet verdwijnen en de garage van Rinus ligt er stil en verlaten bij... op zijn woonkamer na, waar ik wederom zijn uitgestrekte voeten op een bankje zie tegenover de flikkerende TV. Ik kan niet zien wat hij kijkt. Bij Strictly Bongo, So Long Without You en Exercise 3 laat ik de tranen eventjes los. Het moment is mooi, maar ik moet accepteren dat het niet altijd zo mooi kan zijn als je het wilt hebben.

01/08/2003, 17.07

De Klokkenlaan... De knarsende wielotjes van mijn skateboard... Hiphop muziek uit de MP3 van Deniz, die naast me board...

'Nou meneer de journalist...' lacht ze naar de camera...

Zonnestralen die weerkaatsen in de lens...

Het asfalt, mijn nieuwe All Stars op de board, de stem van Deniz

Zwart.

Frank, Niels... en tante Trijny.

Zo, ik ben er weer klaar voor. Wakker worden, ontbijten met mijn vader, douchen, gel in mijn haar, bus pakken naar Anna Paulowna; waar ik Danny tref, voor overlast bezorgen in de drukke trein en de lesuren ondergaan. Alles gaat voort: Het observeren van de schoolgenoten, nieuwe schoolgenoten leren kennen. Die gozer met die voortanden raakt op de vuist met één van zijn klasgenoten, ineens word ik vanachter besprongen en een arm krult zich krachtig om mijn nek waarbij ik bijna op mijn smoel val. Is het Elmo.

'Heeeeeeeeyyy Cedric!'

Wat blijf ik het toch lullig vinden dat wij niet van het schoolplein mogen. De oudere leerlingen die in de schoolpauzes met hun vreterijen aan de proppen komen. Soms lijkt het erop alsof ze graag willen laten zien wat voor eten ze hebben gekocht, in plaats van dat ze het consumeren. Zakken chips, popcorn... een dikke blonde gozer die blijkbaar vaste klant is bij de bakker, aangezien ik hem die week al drie dagen achter elkaar met zakken van de “Echte Bakker” aan zie komen lopen, met saucijzenbroodjes, pizzabroodjes, frikandelbroodjes. Hij kan er absoluut niet om lachen als ik hem ermee ga plagen en “Hey hey word wakker, hier is de bakker” zing.

Hij schijnt overigens Alex te heten.

Afijn, ik moet het voorlopig nog houden bij de roze koeken, gevulde koeken en van die gortdroge pennywafel-gevallen. Ik zie weer die lange vent met die bril die hele pauzes staat de smoelen met zijn kleinere doch dikkere vriendin. Die vent met die pet uit de grote klas is blijkbaar met zijn grote bek ook een succes bij de meiden en heb ik weer bijna ruzie met Jurjen en Benjamin uit T2. Wanneer ze op me af lopen om verhaal te halen, vreemd... niks geen angst... zoals die keren in de bus.

Wat is dat nou toch met mij.

'Wat zijn dat voor grote praatjes?' zegt Jurjen.

'Jullie zijn de boel aan het stoken...'

'Ja, maar jij bent een brugklasser.' zegt Benjamin.

'Niks mee te maken... Ik laat me in ieder geval niet door jullie kleineren.'

Word ik nou bekeken door een groepje meiden? Die Iranees?

Op een gegeven moment taaien die lulletjes af omdat mijn bek toch te groot blijkt te zijn. Sindsdien hangt dat Iranese meisje de hele tijd om me heen. Ze blijkt Saida te heten. Niet verkeerd overigens, leuk koppie... maar een jaar jonger dan mij. Te jong dus.

En zo maak ik ook op een opmerkelijke manier kennis met die gozer met die voortanden. Hij heet Niels. Het eerste indruk wat hij weggaf ging als volgt: Hij greep me bij mijn kraag, keek me strak aan en....

'Jij! Jij moet je eens gedragen! Anders dan ga ik je slaan met mijn zweep!'

Ik kon hier niet kwaad om worden want ik vond dit een grappig gezicht.

En zo, diezelfde vrijdag beland ik bij hem in de trein. Net zo spontaan als hoe ik de week daarvoor tegenover Elmo kwam te zitten. En zo leer ik ook de zekere Frank kennen... een druktemaker met een tondeuse, bijna een clown wat gedrag betreft en... nouja, we vermaken ons wel in de treingang. Een beetje oorlogje spelen en doen alsof we op elkaar schieten, een beetje voetballen met een flesje, apengeluiden maken, een beetje in de harmonica tussen de wagons kloten.... totdat de ergerlijke koppen van de passagiers beginnen op te vallen.

'Van de Hendrik Mol zeker...' hoor ik er eentje zeggen.

En toch wel even een moment van mijn leven. Niet zo

spectaculair als Jackass, maar toch...

Dan ga ik blijkbaar een beetje te ver, veranderd Niels' blik spontaan naar serieus, verdwijnen daarbij ook de voortanden onder zijn lippen en grijpt me bij mijn kraag.

'Gedragen! Anders ga ik je heel hard slaan met mijn zweep!'

'Lalalalalalalala' joelt Frank terwijl hij aan de scharnierpijpen van de deur hangt.

En zo zit ik met een voldaan gevoel in de bus naar huis en kan het weekend beginnen. Dat gaat snel. Nog even genietend van het bijna wolkeloze uitzicht. Afgezet bij de halte nog een mooie lopie... en wanneer ik thuis ben schijnt oom Piet weer terug te zijn uit Friesland. Hij zit voor het huis met mijn vader aan een flesje bier.

'Piet! Kom in mijn armen!'

En zo omhels ik hem.

'Opa is weer thuis.' zegt mijn vader vervolgens. 'Je moet straks eventjes heengaan.'

Bij mijn opa en oma zit tante Trijny. Mijn opa is inmiddels voorzien van krukken en het lijkt erop alsof het niet lang duurt voordat hij weer loopt als een kievit. Dat mijn opa 9 levens heeft is ook al overduidelijk; door de jaren heen hartproblemen, longproblemen, breuken... hij komt er altijd weer bovenop, ondanks zijn leeftijd. Trijny heeft zo nu en dan weer wat vervelende dingen over Piet klaarliggen en heeft het volmondig over haar afgelopen vakantie naar Turkije met haar vriendin. Disco's, clubs, resorts.... op haar leeftijd?

Ze kleedt zich ook altijd jong, praat jong, heeft geblondeerd haar en lippenstift, een naveltrui... en de sterke geur van parfum. Ik weet niet wat ik daarvan zeggen moet. Ik moet denken aan dat liedje van Robert Long. Wat ik ook zo'n vreemd

verschijnsel vind is dat ze, ondanks de nog prima temperatuur, binnen met de rolgordijnen dicht soaps zit te kijken terwijl ik met mijn opa en oma buiten van de zon geniet met een glas cola.

12/07/2003, 19.51

Deniz en ik komen niet bij... Alleen al om het idee.

Ik bevind me op haar kamer... Vakkundig masseert en streelt ze mijn lul. Mijn eikel... mijn ballen worden gekneed. Haar gezicht vol in beeld... en vervolgens richt ik de lens op een leeg colaflesje op een krukje. Het gesmak. Deniz richt mijn lul op het colaflesje terwijl ze me aftrekt.

'Voel je de prikkels?..' hoor ik haar fluisteren.

Terwijl ze bezig is strijkt ze met haar wijsvinger over mijn eikel. Ik zie mezelf schokken. Het deed een beetje pijn.

Vervolgens kreun ik.... en begint het zaad er in forse slierten uit te spuiten... en raken daadwerkelijk het flesje. Deze beweegt een beetje... en valt om.

'Ja hoor...'

Oude vrienden... en vijanden.

Ik had gedacht dat de zaterdag erg gewoontjes en saai zou verlopen maar ik had het mis; wanneer ik buiten koffie zit te drinken en zie hoe Rinus voor zijn garage een auto schoon spuit met de hoge drukspuit komen er vier oude vrienden en twee vriendinnen van mijn oude school voorrijden. 'Cedric! Kom mee, fietsen!'

Ze heten Raymon, Chris, Joep, Fred, Danique en Lilian. Tsja, Danique en Lilian zijn elf en twaalf, dus wat seks betreft wordt dat niks. Ondanks ze wel al tietten beginnen te krijgen en ik een stijve krijg van die blote benen onder die korte broekjes. Ik zou het wel prachtig vinden als ze die bobbel door mijn broek kunnen zien. Wat zouden de reacties wel niet kunnen zijn? Is het nog nieuw voor ze? De bestemming is onbekend, net zoals de keren dat ik vroeger met deze jongens fietste. De hete zomer lijkt maar niet te willen stoppen. Deze was al begonnen in maart en inmiddels is het al half september. We fietsen door het landschap van de gemeente, bij de sluis en de duinkloof slaan we af een duinweggetje op en scheel van de scherpe lucht kijk ik uit over de Noordzee.

Ik word door mijn oude vrienden regelmatig herinnert aan vele oneliners die ik eens heb gebruikt, liedjes en geluidjes die ik maakte en bepaalde acties die ik heb uitgehaald. Bijvoorbeeld dat ik eens op het schoolplein stond te pissen en die dingen. Vervolgens spelen we verstoppertje in de duinen, met als middelen: een uitkijktoren, een bunker, vele struiken en heuvels. Ik vind het overigens gek: Af en toe voelt het alsof ik hier met kinderen te maken heb terwijl ik me stukken ouder lijk te voelen.

Het voelt alsof ik vele haltes verder ben dan hun. Misschien

wel te veel. Maar wat doe je eraan? Nieuwe gevoelens en nieuwe dingen... en aan die kant snap ik echt niet wat mijn leeftijdsgenoten daarbij zo in de weg zit. De regels? Irritante ouders?

We liggen nu uit te puffen in het begraasde aarde bij een broedgebied. Als ze straks thuiskomen dan zitten... oh wacht... de ouders van Fred zijn ook gescheiden.

We fietsen verder en komen aan in Julianadorp. Daar duiken we een snackbar in, althans, we gaan op het terrasje zitten. Blijkbaar zijn we de enige klanten die geen Duits spreken. Ik kijk naar een reeks wapperende vlaggen van een recreatieruimte naast de snackbar, luister naar de krekels en observeer mijn oude vrienden. Nouja, oude vrienden? Nadat we de bestellingen op hebben genomen word ik overrompeld met vragen. Ja, nogmaals... voel ik me nou ouder of lopen zij achter?

Ze vragen over het leven in 's-Hertogenbosch, hoe het verder gaat, waarom mijn ouders uit elkaar zijn...

'Tsja, het is erg rot...' zeg ik.

'Ik weet hoe het is...' zegt Fred. 'Een soort tweesplitsing.'

'Zoals jij het zegt...'

Danique legt haar hand op mijn schouder.

'Maar waarom zijn je ouders uit elkaar?'

'Teveel meningsverschillen.' zeg ik. Ik zou wel even wat meer uitdaging willen in het gesprek. Ik word er zo neerslachtig van. Dan worden de dienbladen vol patatten, frikandellen, berenhappen, hamburgers, milkshakes en wat dies meer zij opgediend.

Het lijkt erop dat ik me constant aan hun niveau moet aanpassen. Het voelt best bezwaarlijk, terwijl we lekker op het terrasje zitten met de zon over ons wakend. De rust, de sfeer.

De momenten waarbij je denkt van: Fuck de rest.
Ze vragen verder ook niet naar de coole dingen die ik heb
uitgehaald.

'En nu met dit laatste schooljaar...' zegt Fred. 'Dit gaat gewoon
heel kut worden. Dan komt die achtstejaarsmusical. Ja, en als
ik mijn ouders allebei laat komen...'

'Ik heb helemaal geen achtstejaarsmusical gehad.' zeg ik,
terwijl ik een patatje in de mayonaise peuter en in mijn bek
stop.

'Maar nu even iets vrolijkers, hoe was jullie zomervakantie?'

'Dat is ook al weer twee weken terug?' zegt Joep.

'Toen was je toch bij je moeder?' vraagt Lilian.

Ik vertel over mijn zomervakantie.

'Maar weet je moeder daarvan?'

Ja kijk, en dan krijg je wel weer dit soort dingen. Jij hebt
gewoon lol en maakt van je energie gebruik voordat je een
leven moet verteren als een zakelijk burgermannetje...

'Nouja, mijn moeder kon er wel om lachen.'

Ik neem vluchtig een hap van mijn hamburger.

'Wat? Echt?'

Die verschrikte koppen met grote ogen om me heen. Ik slurp
van mijn milkshake.

'En dat filmpje met die Turkse heeft ze ook gezien?'

'Ja....' zei ik, terwijl ik dooreet. 'En die warme worst ook... Ze
zei het nog tegen me: dat is niet meer dat wurmpje zoals ik me
herinnerde toen ik je poepluiers verschoonde, of waarmee je
over het bed hebt gepist nadat je was geboren.'

En dan wordt er voor de verandering overdreven hard
gelachen, na een lange uithaal. Althans, de jongens lachen het
hardst.

Eindelijk...

We belanden op een groot kaal grasveld in een nieuwbouwwijk, de wolken beginnen roze te verkleuren en de schemering hangt in de lucht. Die elektriciteitskast daarginds in de verte.... daar heb ik nog “Rianne is een hoer” geschreven. In de verte, achter de vele riet en maisvelden, zie ik een rij windmolens draaien, terwijl aan de andere kant het licht van de vuurtoren opgloeit, verdwijnt... en opnieuw. We spelen voetbal. Ondanks dat het niet zo uitdagend is als een potje Jackassen is het wel veel beter dan thuis op mijn kamer te zitten. Had ik nu mijn camera maar bij me. Een hele reeks filmpjes van de afgelopen vakantie, maar hier heb ik nog helemaal niks opgenomen. Maar verdomme... Nu ik Lilian en Danique zo zie heb ik echt heel veel zin om al mijn kleren uit te trekken .

'Zo!' horen we ineens.

Alsof mijn ingewanden met mijn ribbenkast tegelijk een soort van schok krijgen. Daar komen Rianne, een ander wijf en vier van die pummels aanlopen.

Mijn vrienden lijken ook niet zoveel inbreng te kunnen geven. Natuurlijk moeten ze mij hebben.

'Zo, Cedric met zijn clownsschoenen...'

'Ja, mooi hè?' weet ik er met moed uit te krijgen. Ik probeer nog wel sterk te blijven in bijzijn van Danique en Lilian.

Dan word ik geduwd en zorg ervoor dat ik niet achterover val, noch bezwijk.

'Geen grote bek jij!' zegt die gozer, die ik niet ken... met achter hem die andere vent. Zo gaat dat, nogmaals: Ik ken ze niet maar ze kennen mij wel.

Mijn darmen zitten in de knoop, maar ik probeer dat niet te laten merken. Niet laten zien dat je bang bent... ook al ben ik dat wel, en nog steeds weet ik niet waarvoor.

'Ja... koppig kereltje hè?'

'Jongens, kap nou gewoon...' zegt Danique.

Eindelijk eens eentje die wat doet.

'Wat zei je?'

De garde richt zich op Danique. Rianne en dat andere wijf nemen de voorhoede.

Danique probeert blijkaar dezelfde houding te maken als wat ik net deed.

'Wat moet je nou stomme kutbitch!' kwettert Rianne, en ze geeft haar een duw, waarbij ze achterover op de grond valt. Ja, nu ben ik er klaar mee. Ik neem een aanloop, begin te rennen, en stoot Rianne omver, die op haar sodemieter valt. Ze krijgt het uit, haar handen komen overal. Op haar hoofd, ogen, benen, terwijl ze blijft blèren. Zou dit niet gewoon geacteerd zijn?

Ondertussen verschijnt er een natte plek op haar broekkruis.

Danique is aan het huilen en ik word omver geduwd door die gasten. Dit keer val ik wel. Nou, godverdomme, doe eens wat joh, mietjes... denk ik over Fred, Joep en Chris... die nog altijd een beetje met een open bek aan de zijlijn staan te kijken.

'VUILE VIEZE KLOOTZAK!!!' krijst Rianne.

Ik zie nu drie hele kwade gezichten voor me, nee... vier... vijf. Ze hebben het allemaal op mij gemunt... De handen die mijn T-shirt hebben vastgegrepen drukken zich op mijn borst en ribbenkast. Ik moet me maar verplaatsen in de tijd dat ik pijn voelde bij de Jackass stunts.

Nou, daar zit je dan. Mijn vader en Piet vroegen ernaar... heel fijn, en in de spiegel zie je dat het niet meevalt. Een blauwe kring onder mijn oog. Ja, dat gaat natuurlijk opvallen. Maarja. Mijn vader en Piet reageerden kwaad.

'De volgende keer... gewoon een voorwerp pakken, baksteen, tak, maakt niet uit... en dan ram je erop los... zonder te stoppen en zonder er bij na te denken.' zegt mijn vader.

Maar ik laat het er niet bij zitten hoor, na de degelijke avontuurtjes van vandaag. Ik laat het niet zo eindigen. Een colaatje meedrinken met Piet en mijn vader, totdat mijn vader me erop aandringt om naar bed te gaan en vervolgens met koptelefoon op luisteren naar Electro Shock Blues van Eels. Ik moet die nieuwe van hun eigenlijk ook nog steeds kopen. Uitkijkend over het inmiddels donkere uitzicht. Het is altijd wennen dat de dagen al met al steeds korter worden. Luisterend naar de gekwelde stem van Mark Oliver Everett, en terwijl de teksten nog best wel aan de zware kant zijn, worden de nummers wel luchtig en speels door de klanken. Going to the Funeral met dat babybelletje, Cancer for the Cure met zo'n fijne opgewekte ritmische begin, maar My Descent into Madness is wel een beetje melancholisch... Hospital Food geeft me de aanleiding om me weer in jazz te gaan verdiepen, Electro-Shock Blues heeft een mooi dromerig pianoklankje en nu heb ik even geen zin meer om steeds achter op de hoes te kijken.

Ik voel op de plek en zuig de pijn op. Nu ik in de spiegel heb gekeken voel ik er iets van.

Hendrik Mol vs. De Vrijbuit College.

'Zo Cedric... ben je op je bek geslagen?'

Hoe vaak ik dat nu wel niet te horen krijg. Op zowel een spottende als beleefde manier. Maar ik maak er geen punt van. Zonnebril op en me nergens iets van aantrekken, want ik wil gewoon weer net zo'n schoolweek als de weken hiervoor.

Vooral van T2 krijg ik het te horen, maarja... so be it. In mijn klas lijkt iedereen zo ook zijn ervaring te willen delen, wanneer ze bijvoorbeeld zelf eens gevochten hebben of geslagen zijn... en het hele mentoruur wordt eraan uitgeweid, en Enrique komt ook met wat nieuwe ervaringen uit zijn jeugd. Ja, inderdaad... het zal je vader maar zijn. De rest van de leraren reageren er ook vrij ernstig op.

'Moet je niet naar de politie?' is wat ik naast: "Blauwoog" en "Ben je op je smoel geslagen?" ook wel te horen krijg. Saida doet me bijna smelten zo lief dat ze tegen me doet... en jawel, ook de hogere klassers beginnen zich ermee te bemoeien. Ik wil naar buiten lopen en mijn weg wordt versperd. Ik voel geen angst zoals ik dat voelde bij die gasten in Keeterzand. Ik voelde nu wel een bepaald soort potigheid en wachtte de situatie af.

Die ene petgast met zijn grote bek staat er niet bij.

'Zo... op je bek geslagen?'

'Ja. Ik ben geslagen ja.'

Hoe indringend ze me aankijken. Alsof ze me nog extra klappen willen verkopen.

'Door wie?'

'Door een paar gasten uit mijn dorp... stukken ouder.'

Rook wordt uitgeblazen en de gezichten, van stekeltjeshaar tot bril, tot petten tot tondeuses en eentje met lang blond haar, beginnen een andere blik te trekken.

'Op welke school zitten ze?' vraagt die ene met het lange haar.

'Wel hier in Bergerbroek... Ik weet niet hoe die school heet. Het is wel naast de bushalte van bus 735... althans sommigen daarvan zitten daar op school.'

'De Vrijbuit College...' zegt een van de pettendragers.

'Ik denk het.'

'Is goed... Dat onthouden we... De volgende keer kom je naar ons toe? Oké?'

'Is goed...'

'Ja, want je mag wel een brugpieper zijn... maar geweld daartegen tolereren we niet.'

'Nee, die zijn van ons.'

Ja, wat moet ik daarbij denken?

Wanneer ik Alex weer plaag met "hey hey word wakker... hier is de bakker..."

'Nu snap ik wel waarom je op je oog bent geslagen.'

Ja, daar kan je hem ook geen ongelijk in geven.

En de dag daarop, in de grote pauze, terwijl ik met mijn klasgenoten aan tafel zit... Saida heeft zich via Vincent weten aan te sluiten maar deze zit er overduidelijk voor mij (Ze kennen mekaar door het feit dat ze allebei van Pokemons houden). Ook Frank en Niels heb ik uitgenodigd om erbij te komen zitten. Er wordt geroepen, leerlingen rennen in zwermen, via de kluisjesruimte naar buiten. Iets met: "Gasten van De Vrijbuit Collega..."

Gejuich, gebrul... We gaan van onze plaats en lopen maar met de menigte mee.... de leraren die beginnen te roepen en te verweren, maar dat lijkt geen nut te hebben, want buiten lijkt het verdomme wel alsof er twee soorten ridders tegenover elkaar staan om zich klaar te maken voor de aanval. Op de straat tegenover de school staan ze, in groepen... en nog voor ik er verder bij kan stil staan beginnen beide partijen zich te

vermengen en worden er rake klappen uitgedeeld. Die oudere garde die begint te schoppen en te slaan, en ook Elmo rent als een hongerig roofdier op een van de grootste af, lijkt haast op diegene te klimmen en timmert hem met een paar snelle slagen op zijn bek. Bloed vloeit in het rond. Frank lijkt hysterisch te worden, alsof hij getuige is van een ware natuurramp. Wat me in de paar seconden opvalt is dat er drie partijen zijn op onze school: Degenen die vechten, degenen die de boel proberen te verdedigen en de angsthazen. Ik kan Rianne zien met die gasten die mij te grazen hebben genomen.

'Zij...' wijs ik naar ze. Ik wil haar wel een paar beuken op haar opgetutte smoel verkopen.

Maar dan pakt Saida me bij de hand.

'Niet doen Cedric... Niet doen...'

Ja, godverdomme!

'Ze heeft gelijk...' zegt Li-Yan.

Van alle kanten komen de leraren tegemoet om de boel te handhaven... en inmiddels arriveren de eerste politiewagens.

Was dit allemaal vanwege mij?

24/06/2003, 01.22.

In een vreemde auto.

'Je gaat het filmen?' vroeg de dame die inmiddels halverwege de twintig was met een beïnvloede stem.

'Ja...'

'Hoe... hoe oud ben je ook alweer?'

'Achtien.'

Doorspoelen.

Mijn pik bevind zich in haar mond. De beginnende groeven bij haar neus. Mijn gekreun. Vervolgens kruipt ze, lacherig van de substanties bovenop me. Dat lichaam van haar... Ze kreunt en

schreeuwt het uit. Hoe ze op en neer op mijn pik gaat. Even later gaat ze eraf en pakt ze mijn lul vast. Ze lacht stom, kan nog amper haar hoofd recht houden... Ze trekt aan mijn pik; net zo lang tot ik mijn bekken gaan schokken en het zaad haast het autodak bereikt. Ze schatert het uit.
'Ging zo... hahahahahaha.... heb je dat gefilmd... Neil Armstrong werd naar de maan geschoten... hahahahahaha....'
Wie die dame eigenlijk was? Ik ben haar naam kwijt.

11/08/2003, 02:15

'Zo jongens... even een afscheidsopname voor Cedric.' roept Arjan door het gedreun heen. Vele verschillende lichtkleuren dansen door de lens heen. We bevinden ons op een een of andere housefeest in een loods. Deniz, Dinkte, Roos, Fleur, Kees, Robke, Geert... staan om me heen en joelen naar de camera. Op den duur komt de kop van Arjan ook in beeld...

Piernelkanker.

Afijn, ik ben weer blij dat ik van mijn blauwoog af ben. Dat voorkomt ook een hoop gesodemierter.

Wanneer ik het dorp in moet om bijvoorbeeld boodschappen te doen, of naar mijn opa en oma ga, dan weten de zenuwen me wel lichtelijk in de greep te houden.

Uit elk hoekje kunnen die klerelijers opduiken. Na die hele vechtpartij wou Saïda na schooltijd met me de stad in, en dat heb ik afgezegd. Nu begin ik me wel te bedenken dat ik haar ermee gekwetst kan hebben.

Maar aan de andere kant... hoe zou dat er dan uitgezien hebben? Weer dat softe gelul zoals mijn voormalige vrienden? De dagen erna heeft ze me ook niet echt meer aangekeken of aangesproken en na school was het gewoon weer aan het lachen met Frank en Niels, en later ook Danny in de trein. Een beetje voor geluidsoverlast zorgen, kloten met de deuren, je weet die dingen wel. Lachen man!

Nouja, weekend was ook leuk. Beetje gefietst, op zowel zaterdag als zondag naar opa en oma gegaan, aangezien mijn opa maandag weer naar het ziekenhuis zou moeten voor nacontrole.

Maandagmiddag, na school. Met Saida loop ik door Bergerbroek en ik heb gelijk spijt dat ik de vorige keer had afgezegd. Haar grote bruine ogen en haar lange gladde zwarte haar, haar puntige lieve gezicht... Het doet me enigszins wel goed voelen, maar waarom toch in hemelsnaam dat mierzoete gebeuren? Alsof ik van alles mankeer ofzo? Of ongeneselijk ziek ben... Het doet me bijna huilen man! Vooral die zachte stem die ze continu gebruikt. Het klinkt haast als mijn voormalige kleuterjuf. We lopen door het winkelcentrum, de

passanten tegemoetkomend en bij de kerk rijdt er een oldtimer voorbij. Ze stelt zoveel vragen; over wie die gasten waren, de scheiding tussen mijn ouders en de verdere dingen. Het lijkt bijna alsof ik een cassettebandje moet opnemen met dezelfde antwoorden op steeds dezelfde vragen.

'Maar waarom zijn ze gescheiden?'

En ik ben altijd zo vriendelijk om, nouja, zo vriendelijk antwoord te geven.

'Meningsverschillen.'

Ik wil toch meer vertellen dan de vorige keer bij mijn oude vrienden. Ik vertel haar over het feit dat we steeds verhuisde vroeger... Ik voel me ergens flink dat ik kan vertellen dat ik de eerste vier jaar van mijn leven in Amsterdam heb doorgebracht, daarna twee jaar in Weesp, toen Keeterzand... en nu dus deels in 's-Hertogenbosch.

'Maar waarom... eehm... ze hielden dus van verhuizen?'

'Ja, blijkbaar. Vaak reageerden ze er zo vreemd bij wanneer we de koffers pakten.'

'Wil je het over iets anders hebben?'

'Eehm, is goed...'

Zij zo zacht zijn, dat het bijna lijkt op zo'n therapie, en dan kom ik met mijn verhalen. Ik had eigenlijk wel die camera bij de hand moeten hebben om haar het echte leven te laten zien. Drank en drugs zijn niet goed voor je... en dan iets met remmingen. Je zou eens een keer mee moeten meid. Dan kom je godverdomme als een ander persoon terug in dat boerendorp. Dat geldt ook voor al die andere slampampers in deze omgeving. Het lijkt er bijna op alsof juist de broekkies van elf of twaalf het allemaal veel beter weten. Ja, omdat ze er ook nooit de lol van hebben ingezien; door altijd braaf naar pappie en mammië te luisteren.

Na een niet zo'n toffe afscheid loop ik terug naar het station.

Daar staat de bus al te wachten.

Ik moet overstappen in een een of ander niemandsland.
Uitkijkend over een paar boerderijen, wat windmolens en...
gras en koeien.

Een koe loeit.

Ja, die busverbindingen naar Keeterzand zijn echt kut met peren en lijken ook elke maand te veranderen. Dat kwam door zo'n een of ander achterlijk onderzoek dat ze vorig jaar deden; dat 98% van de bewoners in Keeterzand beschikten over een auto en de rest van die twee procent kon de tering krijgen.

Daarvoor reed er nog gewoon zeven dagen per week, op elk uur, een bus door Keeterzand heen. Nu vraag ik me ook in godsnaam af waarom ik de bus heb gepakt. Misschien omdat het in de bus toch wat avontuurlijker is dan in de trein die in een rechte lijn overal voorbij sjeest.

En och, het zonnetje schijnt, het uitzicht, weer die loeiende koe... op een verlaten bushalte.

'Kut! Kut! Kut! Godverdomme! Piemelkanker! Piemelkanker!'

Op de weg aan de T-splitsing zie ik een wielrenner leuren met zijn racefiets op zijn schouder... met het voorwiel in zijn hand.

Ja, shit. Dit maakt me nou weer zo onzeker. Zal dit straks ook zo'n iemand zijn als die gasten van... en ja hoor, hij loop mijn kant op.

'Kut! Kut! Kut! Kut! Piemelkanker! Piemelkanker!'

Hij lijkt wel te hoesten. Het is een slanke man van ik gok begin dertig, in een wielrennerspak van de Rabobank... en helm.

Geloei van een koe.

Wanneer komt de bus nou eens een keer? De zenuwen nemen toe wanneer hij dichterbij komt.

'Kut! Kut! Kut! Kut! Kut! Kut! Piemelkanker! Piemelkanker! Piemelkanker! Godverdomme Piemelkanker kut!'

Bij elke uithaal schokt zijn hoofd wat naar voren. Hij lijkt me gelukkig niet te zien. Hij gaat naast me staan bij de haltebord en flikt zijn fiets naast hem neer.

'Kut! Kut! Kut! Piemelkanker! Piemelkanker! Piemelkanker!' Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik probeer zo stiekem mogelijk te kijken wat hij verder allemaal doet. Hij pakt het flesje uit zijn stang. Ik hoop niet dat hij ziet dat ik kijk...

Het flesje vliegt vervolgens naar de overkant.

'Kut! Kut! Kut! Kut! Piemelkanker! Piemelkanker! Godverdomme!'

De koe op de achtergrond loeit opnieuw.

Ik hoor het geritsel van zijn rugzak... niet naast me kijken... een buizig geluid en gedraai van een dop en een paar slokken.

Het zweet staat op mijn voorhoofd. Straks moet die vent nog iets van me.

'Hey jongen... Heb je een vuurtje?'

75% van mijn onzekerheid en angst is afgenomen.

'Eehm ik rook niet...'

'Kut! Kut! Kut! Piemelkanker! Piemelkanker! Piemelkanker!'

De angst en onzekerheid neemt weer flink toe. Maar ik durf hem nu wel te bekijken.

'Eh ja... sorry...' weet ik er nog uit te brengen.

Wanneer komt die fokking bus nou eens een keer?

'Altijd dat klote... tering... kut! Kut! Kut! Kut!'

Piemelkankerzooi! Piemelkankerfiets! En dan dat kut! Kut! Kut! Kut!...'

Ik vraag me af of dit nou gevloek is of zijn rokershoest.

Ik ben opgelucht. Ik zie de bus in de verte. Het is weer zo'n oude rammelende roestbak. Ik denk dat die alleen nog maar in deze streek rondrijden.

De deur gaat sissend open en ik laat mijn strippenkaart stempelen. Dan komt die vent.

'Ja hallo! Mijn tering kutfiets is godverdomme naar de piemelkanker! En nu moet ik naar dat klote Den Helder! Maar nu heb ik alleen maar zo'n godverdomde kut! Kut! Kut! Pinpas dus...'

'Ja, dan kunnen we u niet meenemen.'

'Ja, godverdomme! Wat is dat nou voor gezeik?'

'En ja, zo'n toon is nou ook niet bepaald een visitekaartje voor de passagiers.'

'Dat die kutpassagiers godverdomme allemaal piemelkanker kunnen krijgen!' brult hij met zijn rode kop; kwijl spettert in het rond. Nu ik veilig in de bus zit begin ik het wel amusant te vinden. Nu was mijn camera zeker niet misplaatst geweest.

'Meneer, zou u zo vriendelijk willen zijn om de bus te verlaten?'

Er ontstaat nog een felle woordenwisseling tussen die twee en dan gaat er een schok door de bus heen; die wielrenner pakt zijn losse geknikte fietswiel en begint daarmee op de buschauffeur te rammen. Ja, en nu lijken mijn darmen wel in de knoop te zitten. Het is schrijnend om te zien hoe de buschauffeur begint te huilen van de pijn...

'Vuile! Hier! Kut! Kut! Piemelkankerlijer!'

Bloed vloeit en de chauffeur smoort huilende kreten.

Aan de andere kant vraag ik me af waarom je nog steeds niet kan pinnen in de bus? En pech moet hebben als je dan op dat moment geen losgeld hebt.

Nou, dit wordt dus een late, en dat na die spontane keuze om weer eens de bus te pakken. Een ziekenauto, een politieauto, waarbij die wielrenner door vier man in word gedrukt, terwijl hij tegenstribbelt en 'piemelkanker' en 'kut' blijft keffen. De chauffeur zit huilend met een deken om zich heen in de opening van de ziekenauto en ik sta samen met de andere